

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№11 (98)
ЛИСТОПАД
2012 РОКУ**

ДІМ МОЛИТВИ НА СИХОВІ УРОЧИСТО ВІДКРИТО

21 жовтня в м. Львові відбулася довгоочікувана та знаменна подія — урочисте відкриття дому молитви громади ХВЕ «Голгофа» у Сихівському районі. Храм, у якому біля двох тисяч сидячих місць, задовго до початку зібрання був заповнений вщент. І так само до початку зібрання співом розпочав служити об'єднаний хор львівських церков «Віфанія» та «Голгофа».

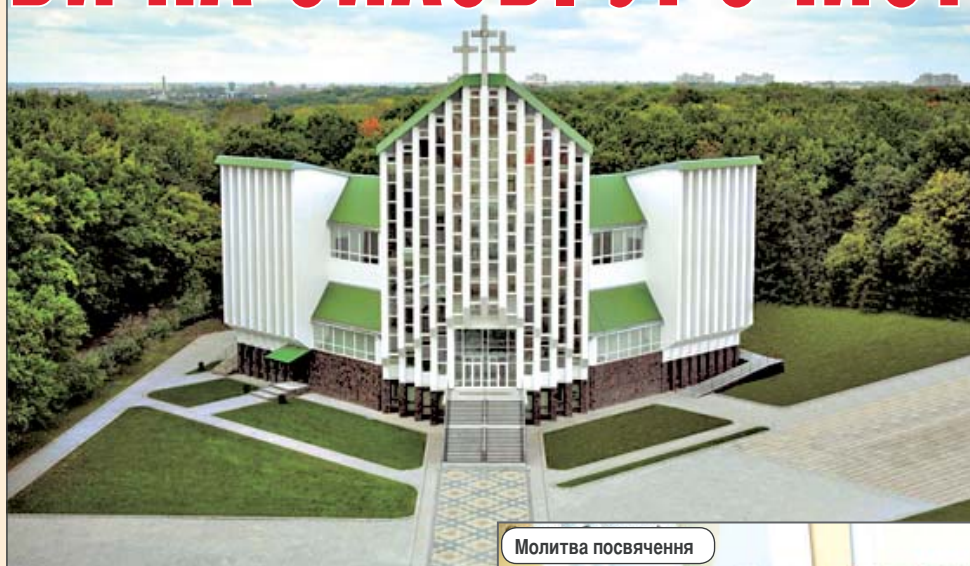
Святове зібрання розпочав заклик до молитви пастор церкви «Віфанія» Ярослав Емха. Насамперед пастор подякував усім братам і сестрам, які докладали старань, щоб цей день настав, наголосив, що новозбудований дім молитви — це результат Божих благословень, і закликав всіх дякувати Богу за Його ласку і прославити Його.

На відкриття прибуло чимало гостей зі Львова, з церков України і з-за кордону. Про історію церкви «Голгофа» розповів заступник старшого пресвітера Львівського обласного об'єднання церков ХВЕ Анатолій Гук.

Старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко коротким словом з Писання підготував усіх до посвячення дому молитви. До молитви посвячення була запрошена вся громада присутніх, а також служителі: заступник старшого єпископа ЦХВСУ по західному регіону єпископ Віктор Боришкевич, старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЕ Львівщини єпископ Роман Ляховський, єпископ ЦХВС Василь Боечко, старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЕ Волині єпископ Михайло Близнюк, старший пресвітер Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВЕ єпископ Юрій Веремій, старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЕ Тернопільщини єпископ Володимир Терещенко, пресвітери церков м. Львова та області, а також інших регіонів України.

Серед запрошених були представники інших християнських конфесій — УГКЦ, УАПЦ та РКЦ, котрі звернулись до присутніх зі словами вітання.

«Разом з вами, брати і сестри у Христі, радіємо, що постав цей чудовий дім молитви. Тут ви будете збагачуватися Божим Словом, щоб потім по ньому жити. Це місце, де до Христа можуть прийти всі втомлені і струджені, щоб знайти спокій своїм душам і полегшити страждання. Це місце, де можна відчувати любов Божу і водночас бачити свої немочі. Де можна примиритися з Богом і дякувати Йому. Нехай Боже благословення перебуває з вами»,

— така була провідна тема їхніх вітальних промов.

Віце-президент Українського Біблійного Товариства, протоієрей, ректор Львівської духовної семінарії УАПЦ Василь Луцишин, вітаючи зібрання з подією, підкреслив: «Благословенний народ, який має таких пастирів». Він сказав також, що найбільшою проблемою віруючих людей є виконання Святого Писання, і нагадав слова Ісуса Христа, що блаженні всі ті, хто не

Мер Львова Андрій Садовий

лише слухає його, а й виконує.

Наступним до слова привітання був запрошений мер міста Львова Андрій Садовий. Міський голова ще раз підкреслив, що всі присутні на дійстві зібралися з єдиною ціллю — прославити Господа Ісуса Христа. Недарма Львів називають містом молитви. «Ми маємо у Львові більше 120 храмів, домів молитви. І коли відкриває свої двері ще один храм — це як народження маленької дитини у великій родині. Тому ми всі дуже тішимися».

Молитва посвячення

Дуже б хотілося, щоб Боже Слово завжди було в нашому серці. Щоб ми ніколи не звертали з дороги любові до Господа. Щоб ми любили один одного і дбали про духовне виховання наших дітей. Щоб допомагали один одному, робили добрі справи і були прикладом для ближніх. Тож бажано великої єдності для всіх нас».

Далі зверталися до громади голова Сихівської райдержадміністрації м. Львова Іван Лозинський, гості зі США, Чехії, Норвегії та Швеції, єпископи обласних об'єднань церков ХВЕ.

Зокрема, старший пресвітер Волинського об'єднання єпископ Михайло Близнюк зауважив, що досі найбільше домів молитви було в Луцьку, але, мабуть, естафета переходить до Львова. Та все ж не треба ставити крапку на сьогоднішньому досягненні, тому що всі ми ще в дорозі. Єпископ привітав присутніх текстом з Послання до євреїв: «Та не є Бог несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любови, яку показали в Ім'я Його ви, що святим послужили та служите. Ми ж бажемо, щоб кожен із вас виявляв таку саму зазв'язаність на певність надії аж до кінця, щоб ви не розлінились, але переймали від тих, хто обітницю впадковує вірою та терпеливістю» (Євр. 6:10-12).

Єпископ Володимир Терещенко побажав львів'янам щедрих Божих благословень і залишив для спільного підбадьорення вірш з Писання: «Блаженний той люд, що Богом у нього Господь, блаженний народ, що Він вибрав його на спадок Собі!» (Пс. 32:12).

ст. 2

СПРАВЖНЄ ХРИСТІАНСТВО

Проповідь на відкритті новозбудованого дому молитви у Львові

Михайло Паночко
Старший єпископ ЦХВСУ

Наже мудрий Соломон, що для всякої речі є свій час. Був час, коли тут закладали каміння. І настав час, коли будова завершена. Коли ми Богові довіряємо, коли до Нього кличемо, коли в Ньому маємо потребу, ми ніколи не будемо посоромлені.

Ісус Христос сказав: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30).

Цей текст можна вважати другим золотим текстом — після Ів. 3:16. Він звернений персонально до кожного з нас. Христос каже: «Прийдіть до Мене всі».

ст. 4

ЦЕРКВА ХРИСТОВА

Степан Касянюк
Старший пастор церкви «Благодать»
м. Сіетл, штат Вашингтон, США

Улюблені в Господі брати і сестри! Вітаю вас із нашим спільним святом. Я дуже щасливий, що можу бути тут разом з вами. Вже більше 20 років я залишив церкву у Львові, однак і досі вважаю її рідною, вважаю себе її частиною. Передаю вам вітання від нашої української церкви в Штатах, яка недавно відзначила своє 20-річчя.

Нагадаю знайомий всім нам текст з Біблії: «І кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її» (Мт. 16:18). Ми всі такі щасливі сьогодні. Нарешті будівництво завершено. Цей грандіозний храм, який будували упродовж 20 років, збудовано.

Ми знаємо, що храм Соломона будували сім

років. Храм Ірода Великого, як засвідчують історичні джерела, — 40 років. А цей храм — всього-на-всього 20 років. Але скільки сил, ресурсів, коштів, старання братів і сестер, скільки праці було вкладено туди за цей час. Ми раді, що там є і наша лепта.

ст. 4

ДІМ МОЛИТВИ НА СИХОВІ УРОЧИСТО ВІДКРИТО

Єпископ Петро Карпов, старший пресвітер об'єднання церков Чернівецьчини, у своєму вітальному слові долучився до загальної радості присутніх і побажав, щоб у цьому домі молитви грішники знаходили спасіння, хворі – зцілення, духовно спрагли – хрещення Святим Духом. «Нехай лунає євангельська правда і в піснях, і в проповідях, нехай щира молитва до Господа несесться із чистого серця, бо така жертва люба і приємна Йому».

Юрій Веремій, заступник старшого єпископа ЦХВСУ по південно-західному регіону України, старший пресвітер Івано-Франківського обласного об'єднання, порадив таким чудовим сусідством, адже Івано-Франківщина межує із Львівщиною, і йому випало вчитися у Львові у біблійному інституті, шойно інститут лише відкрився. Єпископ звернув увагу на те, що чергове благословення від Господа приносить не лише велику радість, а й велику відповідальність. «Коли ми маємо від Бога бачення, ми хочемо втілити його в життя. І Бог нам допомагає в цьому. Так, як допоміг втілити в життя план з

Але ми живемо в період, про який звіщав пророк Єремія, коли передавав Божі слова: «Дам Закона Свого в середину їхню, на їхньому серці його напишу, і стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом». Дуже хочеться, щоб усі спасенні, усі Божі діти несли з собою це благословення. Щоб Божа Церква по-особливому впливала на суспільство, вберігаючи його від деградації».

Юрій Веремій

Заступник старшого єпископа ЦХВСУ по західному регіону, старший пресвітер об'єднання церков Рівненщини Віктор Боришкевич побажав церкві розростатися так, щоб вона не вміщалася в новозбудованому домі молитви, хоч він і дуже великий. Може, по-людському це виглядає як далека перспектива, але для Бога все можливе. І запропонував глянути на першоапостольську церкву: «І вони перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах. І був острах у кожній душі, бо багато чинили апостоли чуд та знамен. А всі віруючі були вкупі, і мали все спільним. І вони продавали маєтки та добра, і всім їх ділили, як кому чого треба було. І кожного дня перебували вони однодушно у храмі, і, ломлячи хліб по домах, поживу приймали із радістю та в сердечній простоті, вихваляючи Бога та маючи ласку в усього народу.

І щоденно до Церкви Господь додавав тих, що спасалися» (Дії 2:42-47). «Хай так буде і у вас, браття і сестри», – побажав єпископ Боришкевич.

Василь Майба від імені комітету з будівництва виголосив вдячність Господу за благословення будови, подяку всім спонсорам та благодійникам, а також тим, хто брав участь у будівництві дому молитви на різних його етапах.

Служитель зі США Григорій Матвіїв, попри свій поважний вік, а йому вже минуло 86, не міг не приїхати на це величне дійство, якого так довго чекали. «Минуло вже 69 років, як я залишив м. Золочів. І сьогодні дуже радію, що можу бути разом з вами. Люди зустрічаються в різних місцях. Але найкраще місце для зустрічі віруючих людей – дім молитви. Тут ми прославляємо Небесного Царя. Прийміть привітання від нашої громади з м. Чикаго, яка наступного місяця відзначатиме своє 50-річчя. На згадку хочу залишити

вам слова із 144-го псалма: «Я буду Тебе величати, о Боже мій, Царю, і благословляти Ім'я Твоє повік-віку!». Коли б не Ісус, ми ніколи б на цьому місці не зустрілися. Дякуймо Йому за спасіння і благословення, які ми отримуємо щоденно».

Підприємець і меценат Петро Кравчук передав присутнім вітання від Олександра Турчинова і побажав, щоб «віра християн, які будуть збиратися на зібрання в цьому храмі, усі молитви, які звучатимуть тут, приносили велику користь місту. Щоб меру Львова було легше виконувати свої посадові обов'язки, щоб львів'яни збагачувалися в Бозі».

Заключне слово виголосив старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко. На його заклик до покаяння та примирення з Богом відізналося чимало людей.

На завершення урочистого зібрання хор виконав духовний гімн України «Боже великий, єдиний».

Григорій Матвіїв

будівництва цього дому молитви. У Господа завжди було велике бажання перебувати з народом Божим. Він сказав: «Нехай збудують Мені святиню, і перебуватиму серед них».

ЧАС ФОРМУВАННЯ ПЕРЛИН

Більше ніколи не буду відкривати своє серце людям, думає у розпачі сестра. І почувається найгіршою, нікому не потрібною і розчарованою. Це стан відкинення. Про те, чим він небезпечний і як його перемогти, роздумували християнки у Тернополі. Тут 10 листопада відбулася обласна жіноча конференція.

Основний виклад під назвою «Відкинення: шляхи виходу» провела координатор очно-заочного навчання Київського біблійного інституту, викладач психології Оксана Малішук. Кожна людина хоче почуватися повноцінною, потрібною, бажаною. Але часто трапляється, що її відкидають інші. Це приносить у серце страждання, викликає жаль до себе, замкнутість і відчай.

Відкинення виникає, скажімо, через фізичні вади, низький рівень достатку, зовнішній вигляд, нездатність виконувати певну роботу. Часто почуття відкинення формується ще з дитинства, коли любов батьків будується на певних умовах («Якщо будеш слухняна, мама буде тебе любити») або коли дитину часто порівнюють з іншими. Тоді дитя росте з розумінням того, що любов потрібно заслужити. Якщо така людина згрішить, вона думає, що Бог її відкинув, адже вона не виправдала Його сподівань. Мимоволі людина переносить образ земного батька на образ Небесного Батька.

Ми відкинуті, коли нас зраджують, перестають приділяти увагу. Часто людина почуватися неповноцінною навіть через те, що з нею

не привіталися брат чи сестра. Результатом такого стану стають замкнутість, підозрілість, схильність ображатися, бунт, намагання завоювати прихильність інших. А ще – звернення до оманливих втіх: їжа, «шоуголізм», телевізор, Інтернет.

Стан відкинення дуже небезпечний. Це атмосфера диявола, яка руйнує стосунки людини з Богом, з братами і сестрами.

Тож як з цим боротися? Найперше – признатися собі і Богові у тому, що відчуваєш насправді, визнати свою проблему. Потім спробувати подивитися на себе очима Бога. Він називає нас Своїми дітьми (1 Ів. 3:2), новим творінням (2 Кор. 5:17), прощеними (Еф. 1:5), переможцями (2 Кор. 2:14), Христовою запашистю (2 Кор. 2:15). Після цього – покаятися і простити людям, які нас відкидали. Бог не любить нашої гріховної природи, але любить нас. Так і ми повинні любити людей і відкидати не їх, а їхні гріховні вчинки.

Ісус Христос теж переживав відкинення: Його не приймали рідні, учні посули в Гетсиманії, коли Ісус був у смертельній тривозі. На Голгофі Ісус Христос взяв повноту нашого відкинення на Себе, коли Його залишив Отець. Він виборов для нас перемогу над спокусами сатани. Тож потрібно вірити в Бога і не вірити в неправду диявола.

«Відкинення може бути благословенням – це час формування перлин, можливість стати кращими», – підсумувала Оксана Малішук.

Олена Бойчук.

Оксана Малішук

Президентіві України Януковичу В. Ф.

Вельмишановний пане Президенте!

Від імені Церкви Християн Віри Євангельської України висловлюємо свою глибоку стурбованість у зв'язку з прийняттям парламентом 16 жовтня 2012 року проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» (реєстр. № 10221 від 16.03.2012 р.), що передбачає внесення суттєвих змін до чинного Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

Ми твердо переконані, що прийнятий Закон потребує накладення президентського вето задля його подальшого доопрацювання з урахуванням пропозицій Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій щодо недопущення внесення неузгоджених з конфесіями змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» та потреби запровадження принципу «єдиного вікна» у процедурі реєстрації релігійних організацій.

Для нас очевидно, що у разі підписання прийнятого Закону та набуття ним чинності, відбудеться значне погіршення законодавства у сфері діяльності релігійних організацій та практики його застосування. Тим більше нерозуміння та обурення у віруючих викликає той факт, що окремі міністерства та відомства намагаються протягнути без жодного обговорення у парламенті та в умовах одностайного заперечення з боку релігійної спільноти суттєві зміни, що стосуються порядку реєстрації релігійних організацій, контролю за їх діяльністю та конституційного права на мирні зібрання.

З огляду на вищенаведене вважаємо розробку Міністерством юстиції без погодження з конфесіями та ухвалення Верховною Радою законопроекту № 10221 кроками до дестабілізації релігійної ситуації у суспільстві, створення суттєвих перешкод для духовного та соціального служіння Церков і релігійних організацій.

Висловлюємо підтримку зверненням членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій та Наради представників християнських Церков України, в яких зазначено, що ветування законопроекту № 10221 – єдино можливе рішення, здатне не допустити загострення міжцерковних конфліктів та збурення релігійної спільноти, зберегти в Україні міжконфесійний мир та високий рівень свободи віросповідання.

Закликаємо Вас, шановний пане Президенте, застосувати право вето до проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» (реєстр. № 10221), ухваленого парламентом у другому читанні 16 жовтня 2012 року, в частині недопущення внесення жодних змін до чинного Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

З повагою,

Старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко.

НАРЕЧЕНА ДЛЯ ІСАКА

«І сказав Авраам до свого раба, найстаршого дому свого, що рядив над усім, що він мав: «Поклади свою руку під стегно моє, і я присягну тебе Господом, Богом неба й Богом землі, що ти не візьмеш жінки для сина мого з-посеред дочок ханаанейнина, серед якого я пробуваю. Бо ти підеш до краю мого, і до місця мого народження, і візьмеш жінку для сина мого, для Ісака»...

І промовив до нього Авраам: «Стережися, щоб ти не вернув мого сина туди! Господь, що взяв мене з дому батька мого й з краю мого народження, і що промовляв був до мене, і що присягнув мені, кажучи: «Твоїм нащадкам Я дам оцю землю», Він пошле Свого Ангела перед обличчям твоїм, і ти візьмеш звідти жінку для сина мого! А коли ота жінка не схоче піти за тобою, то ти будеш очищений з цієї присяги своєї. Тільки сина мого ти туди не вертай». І раб поклав свою руку під стегно Авраама, пана свого, і йому присягнув на цю справу.

І взяв той раб десять верблюдів із верблюдів пана свого та й пішов. І взяв різне добро свого пана в руку свою. І він устав, і пішов в Месопотамію до міста Нахора. І поставив верблюди навколішки за містом при водній криниці надвечір, на час, як виходять жінки воду брати, та й промовив: «Господи, Боже пана мого Авраама, подай же сьогодні мені це, і милість вчини з паном моїм Авраамом! Ось я стою над водним джерелом, а дочки мешканців міста виходять воду брати. І станеться, що дівчина, до якої скажу: Нахили но глека свого, я нап'юся, а вона відповість: Пий, і так само верблюди твої я понапуваю, — її Ти призначив для раба Свого, для Ісака. І з цього пізнаю, що Ти милість учинив з моїм паном».

І сталося, поки він закінчив говорити, аж ось виходить Ревека, що була народжена Бетуїлові, синові Мілки, жінки Нахора, Авраамового брата... І метнулася вона, і глека свого спорожнила до пійла. І ще до

криниці побігла набрати, і набрала води всім верблюдам його. А чоловік той дивувався їй та мовчав, щоб пізнати, чи Господь пощастив дорогу йому, чи ні?

І сталося, як перестали верблюди пити, то взяв той чоловік золоту сережку — півшекла вага їй — і два наручні, на десять шеклів золота вага їм, та й сказав: «Чия ти дочка? Скажи ж мені, чи в домі батька твого є місце для нас ночувати?». Вона відказала йому: «Я дочка Бетуїла, сина Мілки, що його породила вона для Нахора». І сказала до нього: «І соломи, і паші багато є в нас, також місце ночувати». І той чоловік нахилився і вклонився Богові аж до землі та й сказав: «Благословенний Господь, Бог пана мого Авраама, що не опустив милости Своєї й вірности Своєї від пана мого! Я був у дорозі, Господь припровадив мене до дому братів мого пана» (1 М. 24:1-27).

А чоловік той дивувався їй та мовчав... Він не міг знайти слів, щоб описати своє захоплення від того, що бачив. Ось яка історія про любов! Багато хто в церкві переживає: «Де мені знайти наречену чи жениха?». Один брат на служінні голосно перед всіма молився: «Господи, дай мені дружину, мені потрібна дружина». Після зібрання до нього підійшла одна сестра і сказала: «Я — твоя відповідь на молитву!». Він запитав: «Що?». Вона говорить: «Ти ж молився? Я — відповідь!». Вони одружилися і стали місіонерами в Перу.

Отож у процитованому вище тексті з Біблії описується історія любові. Мова йде про чотири особистості: Авраама, його сина Ісака, слугу, найстаршого в домі Авраама, що рядив усім, і Ревеку. Авраам — це прообраз Бога Отця, Ісак — прообраз Ісуса, управитель — це Дух Святий, а Ревека — це ми, Церква, Наречена Ісуса.

Отож в Авраама був син, і він для нього шукав наречену. Для цього Авраам послав свого слугу, щоб той пішов у віддалену країну і знайшов ту наречену. Ми знаємо, що Бог-Отець післав Духа Святого, щоб знайти Наречену для Ісуса. І Він робить це досі! Запитання: хто може стати Нареченою Ісуса? І чому слуга вибрав саме Ревеку?

Найперше, що робив слуга, — він молився. Він хотів бути впевненим, що це саме та, яка повинна бути з Ісаком. Він

прийшов у місце, де було багато різних дівчат: повні, стрункі, високі, низькі, чорні, білі, багаті і бідні. Але не це найбільше хвилювало слугу. Вирішальним було те, яке в тих дівчат серце. І в нього виникла ідея: якщо я попрошу дівчину дати мені напитися, і вона це зробить, і якщо верблюдів напоїть, тоді вона і є та сама наречена для Ісака.

І ось незнайомий чоловік звертається до дівчини: «Дай-но мені напитися... Дівчина могли сказати: «Ось криниця, візьми і сам набери води, скільки треба» або «Мама казала мені швидко повертатися і з незнайомими чоловіками не розмовляти».

Чому Ревека була вибраною? Вона турбувалась про чужинця. Там, біля криниці, були циган, китаєць, казах, росіянин, українець, узбек. Якщо ми зараховуємо себе до Нареченої Ісуса Христа, то чи турбуємось ми про інші народи? У Жениха і Нареченої повинна бути єдність — іти і проповідувати Євангеліє всім народам. Жених не зустрінеється з Нареченою, поки всі народи вдосталь не будуть напоєні водою Євангелія.

А можливо, тобі нема до них діла. Ревека зреагувала на прохання негайно. Вона відразу опустила свій глек в криницю і набрала води.

Одного разу в Африці ми вночі їхали на автомобілі. Дорогою я раптом помітив, що

на узбіччі стояв чоловік. Африканці самі собою досить чорні, а в темноті вони ще чорніші. Я кажу місіонерів, котрий був за кермом: «Слухай, там хтось стояв, він махав нам рукою, напевне, він хотів, щоб ми підвезли його». Місіонер відказує: «Ти не маєш досвіду і нічого не розумієш в Африці. Коли надворі ніч, нікого підбирати не треба — це дуже небезпечно». А я кажу: «Там хтось стояв, він хотів, щоб ми йому допомогли». — «Ну, гаразд». Він зупинився, розвернувся і почав повертатися назад. Я подумав, що, на всякий випадок, відразу почну говорити про Ісуса. Раптом це нас врятує, якщо він злочинець. Ми зупинилися, а той чоловік на дорозі радісно вигукнув: «Слава Богу! Алілуя! Яка відповідь на молитву! Я пастор, відвідував хворого. І автобуса не було, я не знав, як дістатися додому, і сказав: «Господи, пішли людину. Бо я знаю, що вночі нікого не зупиниш. Яке чудо, що ви зупинилися!».

Як ми ставимось до незнайомців, чужих для нас людей? Чи даємо їм воду життя? Самого лише бажання бути Нареченою Ісуса ще недостатньо.

Слуга дивувався і мовчав, спостерігаючи, як Ревека напоювала верблюдів Ісака. Уявіть — напоїти десять верблюдів. А в кожного свій наїзник, і їх також треба було напоїти. Звичайно, Ревеці було не-

легко. Щоб напоїти одного верблюда, необхідно набрати від 70 до 100 літрів води.

Якби ми були вірними Богові, ми змогли б досягти більших цілей і більших успіхів у служінні. Треба визнати: ми багато обіцяємо, обіцяємо часом те, чого від нас не вимагають, і не дотримуємось своєї обіцянки.

Знаєш, чому іноді Бог мовчить? Він чекає, щоб дати тобі можливість виконати твою обіцянку. Ми постійно нагадуємо Богові: «Ти ж сказав!». А Бог говорить: «Ти щось сказав своїми устами. Я цього не вимагав, ти підняв свої руки і пообіцяв. Ти сказав: я напою верблюдів, я піду туди, я дам Тобі те й те». То зроби все, що обіцяв!

«Господи, чому Ти не говориш?». Знаєш, чому? Верблюди чекають води, а ти обіцяв напоїти їх. Не треба нагадувати Богові, на відміну від нас, у Нього добра пам'ять. Виконай свої обіцянки перед Всевишнім.

Уявіть, скільки Ревеці довелося начерпати води. Близько тисячі літрів. Так, це нелегко. Але Ревека напоїла верблюдів. А чоловіки стояли і спостерігали. Інші дівчата з села кажуть: «Яка нерозумна Ревека. Чоловіки стоять, а вона все бігає й бігає».

Але уявіть, що було, коли інші дівчата побачили золоті прикраси, які отримала Ревека. Вони напевне підбігали й говорили посланцеві Авраама: «Може, це щось потрібно тобі й твоїм верблюдам?».

Ми інколи дивуємось, чому одні благословенні, а ми — ні. З усіх сил намагаємось робити те саме, а благословення не приходять. Знаєте, чому? Тому що ми очікуємо нагороди, а Ревека не думала про це. Ніхто не сказав: ось тут золото й срібло, хто хоче одержати його, хай напоїть верблюдів. Якщо мені дають гроші, я поїду. Якщо платять, я буду робити. Ні, це не дух Ревеки, не дух Церкви Ісуса. Син Людський не прийшов, щоб Йому служили, а прийшов, щоб служити іншим, і віддав Своє життя.

«Хто ж із вас, мавши раба, що оре чи пасе, скаже йому, як він вернеться з поля: «Негайно йди та сідай до столу»? Але чи ж не скаже йому: «Приготуй що вечеряти, і підпережись, і мені прислугувай, аж поки я їстиму й питиму, а потому ти сам будеш їсти та пити»? Чи ж він дякує тому рабові, що наказане виконав? Так і ви, коли зробіте все вам наказане, то кажіть: «Ми — нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» (Лк. 17:7-10).

Ревека була саме такою, вона напоїла всіх верблюдів і стала благословеною. І вже наступного дня ця дівчина їхала верхи на тому, котрого вчора напувала. Вчора вона служила верблюдам, а сьогодні вони їй, тому що вона була вже заручена з тим, кому належали ці верблюди.

Чи хочеш ти належати до Нареченої Ісуса? Тоді будь готовий відрізатися від інших. Будь готовий віддано служити Йому, шукати Його волі більше, ніж своєї. Напій верблюдів, котрі зустрінуться тобі на дорозі, і сповною Святим Духом. А якщо Бог мовчить і ти давно не чув Його голосу, випробуй себе: чи виконає ти свою обіцянку, чи зробив ти те, що обіцяв зробити?

В. С.

Ніколи раніше Біблія не була такою доступною, як у наші дні. Дефіцит на Біблію повністю вичерпаний, однак від цього вона не стала книгою, що визначає життя нації, а в деяких випадках навіть не стала книгою, що визначає життя місцевих церков. Ніколи раніше не було стільки допоміжного матеріалу для вивчення Святого Писання, як тепер, і, однак, мало хто з віруючих їх вивчає.

Така драматична доля цієї божественної книги! І причина цього не в ній, а у властивій людям рисі нехтувати Божим Словом і замінювати його словом людським. У світі ніколи не затихала боротьба між тими, хто її читає, і тими, хто її ненавидить. Однак євангельські християни повинні дотримуватися принципу Sola Scriptura (лат. «лише Писання»).

Перший псалом стверджує: «Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує! Він буде, як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно і що листя не в'яне його, — і все, що він чинить, — щаститься йому!» (Пс. 1:1-3).

Отже, повнота благословень перебуває в прямій залежності від послуху людини Слову Божому. Послух же ґрунтується не на перемінному настрої: хочу — читаю, не хочу — не читаю, а на усвідомленому рішенні регулярно спілкуватися зі Словом Божим і роздумувати про нього. Життєвий успіх людини, захопленої Словом Божим, виразить себе не в матеріальному успіху (хоча й цього не можна відкинути), а в її стійкості у

SOLA SCRIPTURA

випробуваннях, у корисності іншим. Чи є життя більш бажане, ніж це?

Життєопис сподвижників, що мали багатотворний вплив на світ, неодмінно свідчить про їх гарячу любов до Слова Божого. І навпаки, люди, що нехтують ним, втрачають усе. Підтвердженням цьому служить лист «Визнання передусе покаянню» — звернення до п'ятидесятників США пастора, вчителя і засновника «Школи Христа» Берта Кленденнена. Лист було написано незадовго до його смерті в грудні 2009 року. У ньому, зокрема, говорилося: «Ми повинні признатися в тому, що поставили під сумнів абсолютну істинність Слова Божого, проповідуючи багато чого постороннього. Ми заявили про свою любов до Слова і водночас ігнорували Його. Ми зверхньо присвоїли собі титул «п'ятидесятники», заявляючи, що володіємо більшою силою, ніж всі інші, але при цьому не маємо навіть достатньо сили, щоб свідчити тим, що гинуть, не кажучи вже про те, щоб жити святим життям.

Ми поклонились іншим богам і назвали це «процвітанням». Ми навчилися більше від релігійних суперзірок по телебаченню, ніж вчимося від Яскравої Ранішньої Зорі. Ми виступаємо проти збочень на наших вулицях, але відмовляємось визнати те, що саме наш компроміс зі Словом Божим призвів до цих збочень».

Численні тексти Писання вказують на очевидний зв'язок Слова Божого зі спасінням людей і їх духовним зростанням. У нас немає іншого

способу допомогти людям знайти спасіння, як тільки через настанови в Писанні. Ось деякі тексти, що говорять про важливу роль Божого Слова в спасінні: «... він слова тобі скаже, якими спасешся і ти, і ввесь дім твій» (Дії 11:14); «Захотівши, Він нас породив словом правди, щоб ми стали якимись первопочиним творів Його» (Як. 1:18); «... бо народжені ми з тліного насіння, але з нетлінного, — Словом Божим живим та тривалим» (1 Петр. 1:23); «Бо хоч би ви мали десять тисяч наставників у Христі, та отців не багато; а я вас породив у Христі Ісусі через Євангелію...» (1 Кор. 4:15); «Поправді, поправді кажу вам: Той, хто слухає слова Мого і вірує в Того, Хто послав Мене, — життя вічне той має і на суд не приходять, але перейшов він від смерті в життя» (Ів. 5:24); «... і, немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости вам на спасіння, якщо ви спробували, що добрий Господь» (1 Петр. 2:2-3); «Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, — і станеться вам!» (Ів. 15:7).

Безперечно, не букви і слова Писання самі собою виробляють в людині спасіння — сила Святого Духа діє через Слово Боже. Ми можемо 300 разів прочитати людям проповідь апостола Петра, від котрої в день П'ятидесятниці покалялися три тисячі душ, але чи покаються від неї хоча би троє людей? Важливі не тільки правильна звістка, а й правильний Дух, котрим говорять проповідники. Цим Духом повинен бути Святий Дух. Як тіло без духа мертве, так і проповідь без Духа мертва. Святий Дух неодмінно благословить проповідника, який в благоговінні досліджує Слово і в страху і тремтінні доносить його до людей. Саме так чинив апостол Павло: «І слово моє й моя проповідь — не в словах переконливих людської мудрости, але в доказах духа та сили, щоб була віра ваша не в мудрості людській, але в силі Божій!» (1 Кор. 2:4-5).

Коли нас кличуть до себе якісь поважні люди, ми починаємо хвилюватися, готуватися і йдемо, і хочемо виглядати якнайкраще. Ми цінуємо, коли нас запрошують поважні люди.

Але ніхто з них і близько не зрівняється з Ісусом Христом. Поважні люди кличуть далеко не кожного. А Ісус кличе всіх. Цар царів кличе всіх. І це не наказ, це прохання. Чому Він просить? Бо Він про Себе каже, що Син Людський прийшов, щоб спасти те, що загинуло. Він на те народився і прийшов на світ, щоб звіщати істину. Щоб чинити волю не Своєю, а волю Отця Небесного. Прийшов, щоб ми мали життя, і з подостатком щоб мали. Слава Йому навіки!

В Євангелії розкрита повна картина того, що Бог хоче дати нам в Ісусі Христі. Наша з вами справа – прийняти рішення. Піти до Нього чи не піти. Прийняти Його чи не прийняти. Від цього рішення залежить доля нашої безсмертної душі.

Зауважте: Ісус не каже: «Прийдіть до церкви». Хоча треба йти до церкви. Він не каже: «Прийдіть до єпископа чи пастора». Хоча треба приходити, коли в цьому виникає потреба. Ні, це вище запрошення. Персонально кожен з нас має право прийти до Ісуса. То що нам ще треба? За чим затримка? За нами!

Багато з нас чули про Ісуса. Готові навіть до церкви прийти, обряд звершити. Гривню покласти. Але питання не в тому. Христос каже: «Прийдіть до Мене!». Якщо Він запрошує, Він щось для нас має. Він має для кожного з нас величезне благословення.

Що Він хоче дати тим, кого запрошує? Найперше – простити наші гріхи. Скільки людей томляться в гріхах, мучаться і тягнуть їх, як ту баржу, думаючи: нема в житті щастя. Скільки нещасних сімей, розбитих сердець, занепадених дітей... Але ж ми створені для Божої слави, а не для того, щоб носити сміття у своїх душах. Проте самі звільнитися від того бруду ми не можемо.

Деякі люди задля того, аби звільнитися, ідуть в монастир, багато постять, ще щось намагаються робити... І не знають, що спасіння – в Ісусі Христі! Вихід – це Голгофа! Це рани Христові! За тебе і за мене помер Ісус Христос. Якщо ми в це не віримо, ми тягнемо за собою свої тягарі – тягарі нещасності, беззаконня, і вони гнуть нас додолу.

Але Ісус хоче не тільки простити нам. Він хоче дати тобі і мені вічне життя. Сказав Божий Син: «Як Мойсей підніс змія в пустині, так буде піднятий Син Людський, щоб кожний, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне.

Сьогодні для тебе, дорога душе, день благодаті. Тебе чекає Христос! Не президент, не великий чиновник – Сам Бог! Приймай рішення. Він не буде тебе пере-

СПРАВЖНЄ ХРИСТИЯНСТВО

Проповідь на відкритті новозбудованого дому молитви у Львові

Михайло Паночко
Старший єпископ
ЦХВЕУ

Чого ж ми маємо навчитися? Ми мало звертаємо в наших церквах на це увагу. Написано: «Навчіться від Мене...» Не від єпископа, архієпископа, пастора – від Нього.

Ми часто помиляємося. Сьогодні стоїмо, а завтра падаємо. Сьогодні тішимося, а завтра ридаємо. Сьогодні ідемо по воді, а завтра кричимо, як Петро: «Господи, рятуй!».

Господь для нас – вірець, ідеал, від якого ми маємо вчитися. Ісус навчав Своїх учнів три з половиною роки. І думаєте, вони були досконалими людьми? Між ними була заздрість, була гордість, вони хотіли спалити самарійське місто. Але Ісус працював над тим матеріалом.

Кожен, хто приймає Ісуса, вступає до Його школи. Тому вчіться, сестри і брати. Однак багато хто з нас готовий лавки протирати, тільки не вчитися.

Чому нам треба вчитися? «Я тихий і серцем покірний...» А ми? Попробуй лише зачепи. Ці риси характеру – тихість і покірливість – може народити в нас Святий Дух. За умови, що ми проявляємо старання.

Петро пише: «Тому докладіть до цього всю пильність, і покажіть у вашій вірі чесноту». Не гарний вигляд, не модний одяг – чесноту. А що показати, як цього немає? Якщо за 40 років після увірування ти не змінився – як був впертий, так і є, як був скупий, таким і залишаєшся. Таке християнство називається формальним. Якщо ти прийняв Ісуса, але не хочеш вчитися від Нього, ти формальний християнин.

Ісус знає наше серце, бачить, що воно не хоче мінятися. До формального ангела Господь сказав: «Бо ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!».

Там, де формальне християнство, вихваляються, мовляв, подивіться, які ми гарні, які святі. Але Богу показухи не треба. Йому потрібне твоє чисте серце, обмите кров'ю Христа і довірене Святому Агнцю!

Формальним віруючим Господь гово-

рить: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною». Але пильнуймо, бо Він може перестати стукати. Він стукає рік, два, десять, а ти стоїш на місці, як вкопаний. Ти не маєш радості в житті, до всього придираєшся. Ти носиш в серці жовч, а маєш носити оливу Святого Духа.

І останнє, що нам треба зробити: «Візьміть на себе ярмо Моє». «Нехай не Моя буде воля, а Твоя», – молився Ісус в Гетсиманії, добровільно взявши на Себе ярмо. Якби Він не взяв це ярмо, ми би загинули навіки.

Тепер ми маємо взяти ярмо – взяти відповідальність: бути не тільки спасеним, не тільки навченим, я хочу вкласти свій труд в діло Боже. Хочу молитися за свою родину, за дітей. Хочу взяти відповідальність за свій дім. Не вимагати від когось, а комусь послужити. Когось підтримати, благословити, за когось заступитися. Оце і є справжнє християнство.

Ми повинні взяти на себе відповідальність за долю своєї сім'ї, своєї місцевості, своєї країни. Бо якщо не ми, то хто? Лише той, хто пізнав радість спасіння, здатний стати в проломі.

У восьмому розділі Євангелія від Івана читаємо, що багато євреїв увірували в Ісуса. Але Він чомусь цим не тішився. Він сказав: «Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!». Як тільки Ісус це сказав, євреї обурилися, мовляв, вони діти Авраама і ніколи невольними не були.

Не чинімо за їх прикладом. Відкиньмо свій гонор. Прислухаймося до Ісуса, і поки Він кличе, ідімо до Нього.

Один із колишніх великих начальників якось тяжко захворів. Він запросив до себе брата, що очолює один із союзів євангельських церков, признався, що це він наговорив на його батька, щоб того посадили в тюрму. І каже: «Це гнітить мене великим тягарем. Як мені звільнитися від цього?». Брат каже: «О, це просто – покайтеся і віруйте». Той відповідає: «Добре, я це зроблю завтра». Відклав найважливішу справу свого життя – і до завтра не дожив. Прийшла смерть, і він помер в гріхах.

Що це значить? Не вічно буде кликати Господь! Не вічно двері будуть відкриті! Смертельно небезпечно ігнорувати запрошення Ісуса.

Сьогодні Його заклик ще лунає. Відізвіться! Нас чекає наш Спаситель!

гинати через коліно, не буде змушувати прийняти Його. Він буде стояти смиренно, як Агнец Божий. І Він знає, що коли я не прийду, я загину. Коли я не прийду, лукавий скрутить мене в баранячий риг. А Він створив людину не для бруду, а для вічної слави!

Для Ісуса це велика приємність, коли ми приходимо до Нього. Приходимо такі, які ми є – нещасні, брудні, повні зла... Ми приходимо до Спасителя. Тому не треба нічого поправляти. Бог латаних не приймає. Бог приймає таких, як ми є. Приймає заради Свого Сина, на честь Якого побудований цей храм. Приймає не тому, що ти будеш сильно плакати. Навіть не тому, що ти будеш молитися. А тому, що ти зробиш мудрий крок – прийдеш до єдиних дверей, які ведуть в небеса. До єдиного Спасителя, який має владу прощати, має владу записати твоє ім'я в книгу життя.

А як я не прийду, Ісус знає, що на моїй долі можна ставити хрест. Немає людини на землі, яка би своєю силою протистояла цій страшній диявольській силі. Наша перемога в тому, щоб сховатися в Ісусі.

Щоб зодягнутися в Нього. Ми співаємо: «А всі, що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися...»

Тому я благаю: послухай цього заклику, іди до Ісуса. І ти ніколи не пожалієш. Ми не кличемо до себе – ми кличемо до Ісуса. Він не може тобі простити, поки ти до Нього не прийдеш. Поки не визнаєш свої гріхи. І Він обміє тебе так, що ти станеш білішим за сніг. Бо така Його місія.

Недостатньо ходити до церкви. Треба впустити Ісуса у своє серце. Інакше твоє християнство мертве. Бо життя дає лише Ісус. Нема Ісуса – нема життя. Нема світла. Нема перспективи. Недарма до церкви в Сардах Ісус каже: «Я знаю діла твої, що маєш ім'я, ніби живий, а ти мертвий». Що з ними сталося? Ісуса залишили. Тому ні на крок не відходьмо від Нього.

Ісус закликає не тільки прийти до Нього. Він пропонує навчитися від Нього. На жаль, багато з нас кульгають на обидва коліна – так тяжко нам навчитися від Нього. Прийти то ми пришли. Увірувати увірували. Але це тільки початок. Нам все життя треба вчитися від Нього.

ЦЕРКВА ХРИСТОВА

Тому треба по-особливому подякувати Господу за це благословення, за Його велику милість, за те, що Він допоміг звершити цю велику справу.

Що мав на увазі Христос, коли сказав: «Я побудую Церкву Свою». Безумовно, не будівлю з каменю, бетону і скла. Христос мав на увазі храм духовний. Господь Сам буде Своєю Церквою – буде з живого каміння. Він – Архітектор Своєї Церкви. Він Сам закладе її підвалини і творить її, закладаючи камінь за каменем. Сам Бог Духом Святим накреслив генеральний план Своєї чудесної будови, і Він Сам довершив її для Своєї слави і слави Свого Імені.

Невидима вселенська Церква будується з відроджених душ чоловіків і жінок, які вірують в Ісуса Христа. І для її будови потрібне єднання всіх віруючих. Кожна місцева церква – це не звалені на купу цегла і каміння. Вона повинна бути організована. Люди, які приходять в церкву, – це не просто «прихожани». Це живе каміння, з якого, власне, і будуватиметься церква. Це служителі, яким

Степан Касянюк
Старший пастор
церкви «Благодать»
м. Сіетл,
штат Вашингтон,
США

Господь зі Своїх небес дає дари апостольства, пасторства, вчительства...

Для чого Він це робить? «Щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового, аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти... А з Нього все тіло, складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена, чинить зріст тіла

на будування самого себе любов'ю».

Церква – це не матеріальна будівля. Її краса – не в особливості архітектури, не в позолочених куполах, не в прекрасному оздобленні, не в дорогіцінних матеріалах, інтер'єрі чи мистецькому розписі. Краса Церкви Христової – у спасених, викуплених душах, у людях, обмитих Христовою кров'ю, у благо-

честивих служителів – слугах народу і рабах Божих. У благословених співаках і музикантах, які прославляють Господа своїм співом і своїми талантами. У благословених молитовниках, які несуть на руках молитви церкву, і в пророках, які звіщають волю Божу. У благословенній молоді, яка зберегла чистоту і не опоганилася гріховними пожаданнями світу, і в наших дітях, посвячених Господу, які з материнським молоком вбирають чисте і святе Боже Слово.

Усі члени Христової Церкви запечатані спільними ознаками. Вони відроджені Духом Святим, вони прийшли до Господа з покайням, вони керовані одним Духом, мають вічне життя і черпають сили для духовного зростання з Біблії. І до тих пір, поки Христос не відкриє двері в цю Церкву, їх відкрити не може ніхто. Ні патріарх, ні архієпископ, ні сам папа римський. Відкрити їх може лише наш Первосвященик, Глава Церкви. Він про Себе сказав: «Я – двері». Лише цими дверима можна увійти, щоб стати членом Його Церкви.

Цій Церкві належать всі титули і привілеї, про які нам розповідає Біблія, всі обітніці майбутнього. Церква Ісуса Христа – це народ особливий, люди, взяті в уділ Божий, це свята Божа отара, світло для світу і сіль для землі. Це Божа сім'я.

Пам'ятаймо також, що в Бога немає двох чи трьох Церков – у Нього лише одна Церква, вселенська Церква, і ми з вами належимо до неї. Ми молимося до одного Бога, прославляємо Ім'я нашого Господа Ісуса Христа. «Один Бог, одна віра і одне хрещення».

Оце і є Церква Божа, унікальна і неповторна голубка Христова. Ніякі сили пекельні її не переможуть. Це їй обіцяв Господь, покидаючи землю: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!». З Ним Церква готова пройти через всі труднощі і випробування. Вона була гнана і переслідувана, скиталася по печерах і в катакомбах, була ув'язнена і мордована, але попри все вистояла, бо вона не може бути знищена – з нею завжди Христос і Дух Святий.

Вона невмируща. Фараони, Іроди, Нерони, Сталіни, Мао Цзе Дуни тисячамі вбивали віруючих, але Церкву вбити не змогли. Усі вони давно померли, а Церква живе і світить світлом Христової любові, поширюючи чистоту Євангелія Божого. Вона є опорою і підтримкою кожного суспільства, кожної держави, і вона буде сяяти вічно. Людська слава, влада, багатство, капітали щезнуть, а Церква стоятиме. Тільки така Церква зустріне Господа у всій Його славі. Поза Церквою спасіння немає.

Чи належиш ти до цієї Церкви?

Олександр Попчук
Завідуючий відділом
благовісту ЦХВСУ

Коли з Єрусалима до Івана Христителя прибула делегація, щоб запитати, чи він, часом, не Месія (так багато хто думав), то у відповідь на питання, що він скаже про себе, почули: «Я голос Того, Хто кличе в пустині».

Що б ми відповіли на питання про те, які ми раби Господа Ісуса?

У Приповістях Соломона читаємо: «Ласка царева рабові розумному, гнів же його проти того, хто соромить його» (Прип. 14:35). І це велика істина. Потіфар благоволив Йосипу, бо той дбав про його дім понад усе. Фараон благоволив Йосипу, бо Йосип дбав про Єгипет більше, ніж він сам. Немає такого директора, керівника, начальника, який не благоволив би розумному працівникові, бо розумний працівник дбає про свою роботу.

А як ми дбаємо про ту справу, на яку нас покликав і поставив Бог? Які ми слуги? Божі мужі часів Старого Заповіту не мали того, що маємо нині ми. Не мали такої їжі, такої одежі, таких технологій. Проте в Івана Христителя був такий рівень посвяти і відданості Господу, що він не боявся нікого, окрім Бога. Чарльз Сперджен колись сказав: «Дайте мені 100 людей, які не бояться нікого, окрім Бога, і я завоюю для Христа увесь світ».

Коли ми служимо, нас бачить Бог, бачить сатана і бачать люди. Люди нас оцінюють, і часто для нас їхня оцінка має більше значення, ніж страх перед Богом. Є люди, яких можна назвати «рабами громадської думки». Живуть і служать так, щоб інші побачили їх і похвалили. А як їх оцінює Бог – це вже інше питання.

Раб, який пильнує

Відкріймо Євангеліє від Луки: «Блаженні раби ті, що пан, коли прийде, то знайде, що пильнують вони! Поправді кажу вам: підпережеться він і їх посадовить, і, підійшовши, буде їм послугувувати» (Лк. 12:37).

Ти маєш бути там, де тебе поставили, і виконувати волю свого пана незалежно від того, що робиться справа чи зліва. Ти – як маяк: де поставили, там стій і світи. Ось твоє завдання. Хмари рухаються, літаки літають, птахи кружляють, вітер віє, пилілку здіймає, люди ходять, машини їздять, а ти – стій. І чим темніша і сильніша буря, тим яскравіше світи.

Такі люди блаженні, бо пан їхній прийде в час, про який вони не думають і не чекають. Прийде і побачить, що вони пильнують, що вони на посту. І тоді «підпережеться він і їх посадовить, і, підійшовши, буде їм послугувувати».

Раб, який на своєму місці

Читаємо трохи нижче з цього Євангелія: «А Господь відказав: Хто ж тоді вірний і мудрий домоправитель, що пан настановить його над своїми челядниками, щоб давати харч визначену своєчасно? Блаженний той раб, що пан його прийде та знайде, що робить він так!» (Лк. 12:42-43).

На що ти поставлений, те і роби. Треба знати своє місце і робити свою роботу. На жаль, нині часто пастори займаються дияконською роботою. Коли їх запитати, чому, вони відповідають, що їхні диякони не працюють.

Браття, головне завдання диякона – опікуватися матеріальними справами церкви, вирішувати матеріальні питання, дбати про столи, пильнувати, як люди взуті і одягнені, як справи в них вдома. Якщо він здібний, хай ще і проповідє, якщо ж ні – то й не треба, проповідь – це не завдання диякона.

Натомість багато дияконів перекочували в проповідники, а пастор мусить і проповідувати, і підробляти дияконом. Це факт, який можна побачити в багатьох церквах.

Писання нам відкриває, що Господь прийде за нами в ту пору, в яку ми не чекаємо. І хтось буде на полі, хтось – у млині, хтось на покрівлі. Мало хто буде в зібранні.

Місяців три тому помер один мій приятель, пастор, йому було 84 роки. І було це так. Неділя, вечірне зібрання. Зять мого приятеля, який вів зібрання, попросив свого тестя сказати останню проповідь і закінчити зібрання молитвою. Той вийшов, сказав проповідь, благословив народ, всі стали на коліна і помолілися, звершили молитву «Отче наш», пастор після всіх сказав: «Амінь» – і вмер. Не встаючи з колін. На своєму місці.

Нечестивий раб

Читаємо далі: «А коли раб той скаже у серці своїм: Забариться пан мій прийти, і зачне бити слуг

ЯКИЙ ТИ РАБ

та служниць, їсти та пити та напиватися, то прийде раба того пан за дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає, і розітне його пополюні, і визначить долю йому з невірними!» (Лк. 12:45-46).

Що це значить? Чоловік був покликаний до спасіння, у спасінні покликаний до служіння – і служив. А потім скотився до нечестя. І його пан «розітне його пополюні». У ту пору раба могли розсікти мечем за непослух.

Це не нагорода, браття, це покарання. «... І визначить долю йому з невірними». Апостол Павло казав, що, проповідуючи іншим, старається, щоб самому не згубити і не втратити спасіння. Навіть апостоли можуть втратити. Ми знаємо одного такого апостола. Він був видним слугою – і все втратив.

Хай Бог збереже нас всіх від всякої форми нечестя. Щоб ми не були ні п'яницями, ні забіяками, ні нечестивими слугами. І щоб ми не робили шкоди іншим слугам нашого Господа Ісуса Христа.

Непокірний (битий) раб

«А раб той, що знав волю свого господаря, але не приготував, ані не вчинив згідно волі його, буде тяжко побитий. Хто ж не знав, а вчинив кари гідне, буде мало він битий. Тож від кожного, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть. А кому багато повірено, від того ще більше жадатимуть» (Лк. 12:47-48).

Ми маємо пізнавати і розуміти волю Божу. Маємо знати Пана, знати Слово Боже, волю Божу і, що б не робилося справа і зліва від нас, виконувати і творити волю Божу. А виконати волю Божу, не знаючи її, неможливо.

Ми прочитали, що той, хто знав волю Божу, але не виконував її, буде тяжко битий. Битий за що? Люди можуть побити ні за що. Але в Бога такого не буває. Якщо будеш битий, то значить, було за що.

Буває, люди кажуть, що Бог їх карає. Питаю, за що карає. Не знаємо, відповідають. Чи то розумно? Якщо Бог бив Давида і сім'ю, Він попередив, за що буде бити. Бог незмінний. Якщо ти битий – і не знаєш, за що, значить це не рука Всевишнього, а атака диявола. Якщо Бог б'є, Він скаже, за що. Ми так настановляємо батьків: якщо треба покарати сина чи доньку, завжди скажіть, за що. Так робить Бог.

Якщо ж прийшла атака несподівано, це може бути атака ворога. І Писання каже, що Богу треба покоритися, а лукавому – протистояти. Розібратися в цьому дуже важливо.

Битий брат – це дуже досвідчена людина у Христі Ісусі. Недарма в народі кажуть, що за одного битого двоє небитих дають. Биті – дуже обачливі, акуратні люди. Дисциплінування від Всевишнього дуже корисне для нас.

Коли Бог карає, це не значить, що Він виганяє Свого раба, списує слугу або позбавляє його життя чи спасіння. Якщо Бог зняв з посади Саула, це не говорить про те, що Він позбавив його спасіння. Можна думати, що як його зняли, то це все, крапка, але то була кома. Бог має право підвищити і має право понизити. Особливо коли Його слуга загордів. Бог гордим противиться. Бог зняв Саула з посади царя, але не зняв з нього спасіння. А Саул не знав Бога і замість того, щоб зупинитися і шукати Господа, він докотився до такої межі, звідки вороття нема. Він не знав, що покарання – це доказ Божої любові.

«Хто ж не знав, а вчинив кари гідне, буде мало

він битий. Тож від кожного, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть. А кому багато повірено, від того ще більше жадатимуть».

Чим більше Бог нам дав і довірив, тим більше нам за це все треба буде відповідати. За все треба відповісти. Що робив, як служив і чому робив. Чому Бог через тебе не прославився. Скажеш, що охолов? А Бог нагадає, що дав заповідь палати духом. То чому ти охолов? «Я охолов» – це не відповідь.

Той, хто виконав волю пана

«І вернувся той раб і панові своєму про все розповів. Розгнівався господар тоді та й сказав до свого раба: Піді швидко на вулиці та на завулки міські, і приведи сюди вбогих, і калік, і сліпих, і кривих. І згодом раб повідомив: Пане, сталося так, як звелів ти, та місця є ще» (Лк. 14:21-22).

Отож пан сказав до слуги: якщо не хочуть іти звані, піді поклич мені простих людей. Слуга пішов і покликав. Його послали до званих – він ішов і

покликав, та вони не прийшли. Проте слуга своє зробив. Його послали – він пішов і від імені свого пана покликав. Те, що вони не прийшли, – це не його проблеми. Що пан сказав, слуга зробив. Послали його до простих – пішов. І ті прийшли. Та от у чому річ – місце ще є. Клич ще!

Друзі, наша справа – робити те, на що нас послав Господь. Одні послухають нас, інші не послухають, хтось прийде, а хтось не прийде, хтось зодягнеться в весільну одягу, а хтось ні – не наша це справа. Це не є проблема слуги.

Рабам пошани не дають

«Хто ж із вас, мавши раба, що оре чи пасе, скаже йому, як він вернеться з поля: Негайно йди та сідай до столу? Але чи ж не скаже йому: Приготуй що вечеряти, і підпережись, і мені прислугувуй, аж поки я їстиму й питиму, а потому ти сам будеш їсти та пити? Чи ж він дякує тому рабові, що наказане виконав?» (Лк. 17:7-9).

Спочатку пана, а потім – собі. Змучений – не змучений... Спершу для пана. Господь знає, що в нас, людей, це є. Крок зробив – подякуйте. Другий крок – сфотографуйте мене. Третій крок – на дошку пошани. Тому Господь нам і пояснює, що є почесні, які надаються пану. Ніякому рабу такі почесні ніхто ніколи не надасть. Почесті будуть, але головне – аби ми їх не чекали і не вимагали.

Уявіть собі виноградник. Ось росте виноградна лоза. На лозі – гілочки, на гілочках – виноград. Хтось захотів цим плодом посмакувати. І поласувавши, кого він буде хвалити? Гіллю? Ні, або господаря, або лозу. Ми знаємо, що Господар виноградника – Бог. Лоза – то Ісус Христос. А гілля – то ми з вами. Не чекаймо похвали. Він – Господар, Він – Лоза. Плід у твоєму житті – це Його плід, плід Святого Духа.

Але нині багато слуг, які так служать, такі вони «розпірені» і «розкручені», що Ісуса там не видно взагалі. Не раб, а рабисько якийсь!

Якщо Бог вважає за потрібне підняти мене, я йому заважати не буду. Але без Нього туди догори я не полізу. Якщо Він вважатиме за потрібне зняти мене, я скажу: «Ти – Господь». Це має бути в нашому серці.

Існує ланцюг великих Божих подій на землі. І нам дано з нього невеличку ланочку. Хто ми такі у всесвіті проти Бога? Хто ми проти пророків Його? А найдивніше, що чим більше я корюся, тим більше Він мене піднімає. І навпаки.

Писання каже, що Бог Сам надасть нам почесні. Але це буде пізніше, а зараз – служи. Уявіть, що ви на комбайні працюєте в полі. Пройшли 50 метрів і біжите до хазяїна, мовляв, як я? Пройшли одне коло – і знову до хазяїна: чи я не молодець? Ану, сфотографуйте мене.

Пошана і плата будуть після завершення роботи. А поки що служи. У Приповістях Соломона написано, що шукати слави – це неслава.

Думай про себе скромно

«Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!» (Лк. 17:10).

Думаймо і говорімо про себе скромно. Гординя завжди людину понижає і ганьбить, а смирення завжди зміцнює, піднімає і приносить славу. Наш Господь був найсмирненнішим у всьому всесвіті. І Він кличе прийти до Нього і навчитися від Нього.

Усе на землі, і ми в тому числі, – Боже. Усе, що в нас, – Боже. І коли ми в Ньому, не можна привласнити нічого. Дякуймо Богові за спасіння, за служіння, за довіру і просімо Його допомоги нам зробити те, що Він каже.

Нагорода буде наприкінці

«І сталося, коли він вернувся, як царство прийняв, то звелів поскликати рабів, яким срібло роздав, щоб довідатися, хто що набув. І перший прийшов і сказав: Пане, міна твоя принесла десять мін. І відказав він йому: Гаразд, рабе добрий! Ти в малому був вірний, володів десятима містами» (Лк. 19:15-17).

Оце скромна людина. Він знає, чий він, у чий хаті жив, чії харчі їв, у кого і на кого працював і кому це все належить. А про себе – ні слова.

Нам всім треба буде стати перед паном і розказати, де були і що робили. І ось нам наука: ні слова про себе. Він і так все про нас знає.

«І відказав він йому: Гаразд, рабе добрий! Ти в малому був вірний, володів десятима містами»... Пан дав небагато, і в тому невеличкому слуга був вірний. І тепер він володітиме десятима містами. Уявімо, що міна – це мільйон доларів. Кажуть, що така сума вміщається у чемоданчику-дипломаті. А скільки коштує місто? Ну, хай мільярд... А десять міст?.. Оце оцінка! Оце нагорода! Ніхто з людей не може так винагородити. Ти станеш «крутим» для багатьох людей, але для свого Пана ти залишаєшся слугою і рабом.

Розуміти це дуже важливо. Будь-який раб і будь-який слуга не можуть не допускати помилки. Помилки допускав Йона, але разом з цим він виконав волю Бога. А питання саме в тому і полягає, щоб виконати Його волю.

Раб живе для пана – не для себе

Пан благоволить до розумного слуги. Нам треба догодити пану, тоді й нам буде добре. Дбаймо, щоб догодити нашому Пану. Шукаймо Царства Божого і правди його – а все решта нам додасться. Якщо ми почнемо дбати про себе і шукати додавання для себе, то і Пану не догодимо, і Царства Божого не знайдемо, і волю Божу не виконаємо. Ми живемо лише тоді, коли живемо для Господа.

Багато чоловіків у світі, які не хочуть жити для Бога, говорять, що живуть для себе, для сім'ї, для дітей, але якщо придивишся до того життя – побачиш, що насправді вони живуть для гріха, для сатани і для тілесних пристрастей. Хоча збоку видається, що, начебто, це порядні люди. А от коли ти живеш для Бога, то буде і для Бога, і для людей, і для тебе самого, твоєї дружини і твоїх дітей.

А почнеш жити для гріха – буде погано і тобі, і твоєї жінці, і твоїм дітям.

Ми живемо для Пана – мудрого, великого і славного. Якщо хтось захоче нас принизити, насміятися над нами, слугами Всевишнього, скажіть, що служите найвищому у всесвіті Пану – Пану над панами. Образно кажучи, ви служите в елітних військах. Не у будівельному батальйоні. Нам випало бути в числі найкращої команди всесвіту. Це честь для нас. Служіння Господу – це найвища насолода.

КОЛИ ХОЛОД НЕ СТРАШНИЙ

Чому багато птахів восени відлітають на південь? Чи не від холоду вони рятуються в теплий край? Ні, головна причина, що змушує птахів покидати батьківщину, — не холод, а голод. Оперення добре зберігає тепло, але тільки коли є що зберігати. Голодний організм тепло зберігає погано, і без їжі птах замерзне. Тому основна біда для птахів узимку — не холод, а відсутність поживи. Щезають комахи — і відлітають на південь стрижи й ластівки. Водойми сковує лід — і чайки відправляються в дорогу. У великому місті перелітні птиці нерідко стають осідлами, знаходячи поживу на смітниках. Наявність поживи допомагає їм зігрітися. Осідлим і мандрівним птахам, які легко знаходять поживу взимку, морози не страшні.

Духовне життя також має потребу в поживі. Якщо ми достатньо мірою споживаємо духовну їжу, жорстокі «морози» докільля нам не страшні. Навіть у середовищі невірства протистояти спокусам не так складно, якщо віра підігрівається зсередини. З дитинства зміцнюючись духом, набираючись Божої мудрості (Лк. 2:40), Спаситель зміг відповісти на спокусу: «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним Словом Божим!» (Лк. 4:4).

Сергій Хрибар.

Тамара Резникова

Закінчення.

Початок у № 9-10 (96-97)

за вересень-жовтень 2012 р.

СЕСТРА МИЛОСЕРДЯ

**«Так нехай і ваше світло світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного»
(Мт. 5:16).**

Анна прийшла додому в опустілу без Олега квартиру. Вона ще надіялась, що він привітає її з днем народження, але марно. І вона знову почала плакати. Невже він більше не повернеться до неї ніколи? За шість років вона так звикла до нього, і зараз здавалося, що її життя зупиняється. Що робити? Невже Віра має рацію? Можливо, такі справді треба звернутися до Бога? Але Віра сказала, що спершу треба покаятися перед Ним, але в чому? Адже вона нікому нічого поганого не зробила. І де ж був той Бог все її життя? А якщо вона збереже дитину, а Олег не повернеться?

Анна помітила, що вперше подумки назвала дитиною те, що стало причиною її нещастя. Її почало лихоманити, знову піднялася температура. Вона роздяглася і стала під струмінь прохолодної води. Потім налила в склянку води і дістала з упакувань пігулки. А якщо вона вип'є всю упаковку? Можливо, їй стане зовсім погано і її відвезуть до лікарні, і вона, в крайньому разі, не буде сама. А якщо вона помре? О, як Олег тоді буде жаліти, що так з нею повівся. Анна витискувала пігулку за пігулкою і складала на кухонному столі в шаховому порядку. Потім дістала ще якісь капсули і поклати поруч. Думки про те, що їй не хочеться більше жити, міцно засіли в голові. Її лихоманило все сильніше і сильніше. Вона вирішила, що буде пити по п'ять пігулок зразу, поки не вип'є всі 60, потім п'ять пігулок елениуму, щоб міцно заснути і більше не прокинутися. Вона уявляла, як будуть плакати її батьки, але це не засмучувало. Всі думки були про Олега і про те, що вона своєю смертю може зробити йому боляче. Потім вона згадала слова Віри. Невже Бог все знає про неї? Тоді чому Він дозволив Олегові піти від неї? Чи Йому нема діла до її страждань? Її батьки були щасливими все життя без всього Бога.

Анна поклати на долоню першу порцію пігулок, глибоко зітхнула і проковтнула їх, запиваючи прохолодною водою. Через хвилину друга п'ятірка була у неї в руках, але раптом різкий дзвінок у двері змусив її здригнутися. Це Олег! Ну як вона могла подумати, що він не привітає її з днем народження?

Однак на порозі стояла Віра. Від несподіванки Анна розтулила руку, і пігулки покотилися врзнібч по підлозі. Віра відразу зрозуміла, у чому річ. Вона схопила Анну за гарячу руку і запитала, чи пила вона пігулки і які. Анна кивнула головою і мовчки показала на стіл, де лежала гірка капсул і пігулок, потім сказала, що випила п'ять пігулок три хвилини тому. Віра швидко і з силою нахилила її над унітазом, намагаючись за допомогою пальців викинути блювання. Потім поклати знесилена Анну на ліжко і зателефонувала Світлані Миколаївні.

— Мамо, терміново викликай таксі і приїжджай на вулицю Крилова, 27, третій поверх, дев'ята квартира. Це в районі площі Перемоги. Треба терміново промити кишечник вагітній жінці. Захопи все, що для цього потрібно, чекаю.

Віра побачила, що пігулки ще не встигли розчинитися в шлунку, і трохи заспокоїлася. Вона глянула Анну по голові, намагаючись заспокоїти її, подумки звертаючись до Бога. Потім розповіла, чому вона прийшла:

— Коли ми розсталися з тобою на зупинці і я сіла у свій автобус, мені зателефонувала Оля і сказала, що ти забула свій мобільний телефон у неї на кухні. Я повернулася до неї і до тебе. Твою адресу я запам'ятала. Я в серці відчувала, що треба поспішати, тому взяла таксі. Сам Господь підганяв мене. Адже ти під Його захистом, і твоя дитина також. Я просила Його про це.

Анна глибоко зітхнула. По її щоках текли сльози і Віра не могла зрозуміти, чи це сльози полегшення, чи смутку за Олегом.

Прийшла Світлана Миколаївна. Після процедури, поки Анна знову приймала душ, Віра розповіла матері все, що знала

про неї. Потім про те, що Анна намагалася отруїтися, але Господь не допустив.

Через годину Анні стало краще, і вона навіть спробувала почастувати Віру і її маму чаєм. Ті відмовилися і запропонували Анні поїхати на ніч до них. Анна з радістю погодилася, тим більше, що завтра субота, отже не треба йти на роботу.

Спала вона з Вірою в кімнаті і бачила, як Віра довго стояла на колінах в темряві, глухі обривки шепоту, зітхання і сліз доносилися до її слуху. Потім тихий спокійний сон оволодів нею.

Субота минула у звичайних клопотах. З раннього ранку Віра відвідувала своїх підопічних. Анна прокинулася о десятій, коли Світлана Миколаївна вже закінчувала прання і прибирання. Почувалася вона добре, звичайної нудоти і головокружіння не було. За чаєм Світлана Миколаївна тактовно розпитувала молодшу жінку про її життя і проблеми. Анна нічого не приховувала і навіть рада була поділитися з Віриною мамою своїм болем. Їй було тут дуже спокійно і якось надійно. Атмосфера любові і доброзичливості була тут господинею. Вчорашні події видавалися страшним божевіллям, і Анна боялася залишитися сама. Мобільний телефон, який їй повернула вчора Віра, вона відключила за порадою Світлани Миколаївни і з подивом помітила, що не хоче сама телефонувати Олегові. Ніби читаючи її думки, Світлана Миколаївна усміхнулася і м'яко сказала:

— Ти можеш залишитися в нас стільки, скільки хочеш, Анечко. Ти нам зовсім не будеш заважати. Можливо, і тобі так буде легше віддалитися від Олега. Навіть чисто по-жіночому це мудро. Тобі треба тепер подвійно турбуватися про своє здоров'я, щоб дитина народилася здоровою. Те, що ти хотіла вчинити вчора, могло навічно погубити твою душу. Не сумнівайся, це сатана вклав тобі ці думки. Дяка Богу, Він не допустив вашої загибелі. Викинь з голови ці жахливі думки, адже ти не дівчинка-підліток, а доросла і цілком самостійна освічена жінка. Та і в очах Олега ти будеш виглядати краще, якщо народиш. А найголовніше — перед Богом ти будеш чистою, і Він Сам може влаштувати твоє життя. Довіряйся Йому, Аню, не роби аборт.

Анна довго мовчала, машинально розмішуючи цукор в охололому чаї. Зараз їй важко було навіть уявити, як вона житиме сама з дитиною, а її Олег, можливо, знайде собі іншу. Сльози знову навернулися на очі.

— Як я буду жити, Світлано Миколаївно, сама з дитиною на руках? Як я зможу виховати її без Олега? У мене навіть житла тут нема, а до батьків я не хочу. Що я робитиму?

Світлана Миколаївна погладилла її по голові і ласкаво сказала:

— Знаєш, Анечко, Бог не радить нам вирішувати завтрашні проблеми сьогодні. Звернися до Нього, і Він Сам потурбується про тебе і твою дитину. Повір мені. Коли Віроці було лише п'ять років, я залишилася вдовою. Віруючим в ті часи жилося дуже важко. Вчитися не давали і могли в будь-який час звільнити з роботи без попередження, могли неправдиво звинуватити її оштрафувати, позбавивши зарплати. Про все життя не розкажеш... Всеяке було, але Господь ніколи не залишав мене, і допомога завжди приходила своєчасно, як вчора до тебе — моя Вірочка.

Анна подякувала Світлані Миколаївні і попросила Біблію. Потім лягла і почала перегортати сторінки Святої Книги, яку ніколи не тримала в руках. Все було незрозуміле і нудне. За звичкою рука потягнулася до мобільника — перевірити, чи не дзвонив Олег, але відразу передумала, залишивши цю невідомість, яка може

стати для неї радістю, на потім. Думки про дитину і її майбутнє не давали спокою. Слова Світлани Миколаївни тривожили душу. Непомітно для себе вона знову заснула міцним здоровим сном.

Віра прийшла додому о п'ятій вечора. Дізнавшись, що Анна спить і добре почувається, вона подякувала Богові і почала розповідати мамі, де була і як справи в її підопічних. Потім дістала з сумки фотографії і почала вкладати їх у спеціальний альбом, підписуючи знімки. На обкладинці альбому було написано: «Наші діти».

Анна вирішила пожити у Віри і Світлани Миколаївни. Тільки в їх домі вона почувалася спокійно і добре. Олег не телефонував, і вона, не стримавшись, зателефонувала йому сама. Він взяв слухавку і відразу запитав, що їй потрібно і чи позубулася вона вагітності. Анна готувалася до цих запитань і твердо заявила, що аборт робити не буде і хоче народити. Він почав нервуватися і кричати. Вона спокійно вислухала все і сказала:

— Олега, я хочу цієї дитини для себе. Чини як хочеш, я нічого від тебе не вимагаю і навіть звільнила для тебе квартиру. Там більше нема моїх власних речей, тільки меблі, які ми перевезли з Ново-російська. Можеш там жити, я більше не буду тобі телефонувати. Прощай.

Вона відключила зв'язок і розридалася. Так, вона попередньо заготовувала всі ці слова, але зараз не відчувала, що це правда. Однак її втішило, що Олег від неї не очікував такої сміливості і тепер в нього є над чим поламати голову.

Анна стала на облік до Ірини Олександрівни і здала всі аналізи. Коли Віра робила їй УЗД, вона бачила своє немовля на екрані і плакала від ніжності. Інколи Анна ходила з Вірою і Світланою Миколаївною в дім молитви, як вони називали свою церкву. Їй подобалося слухати проповіді і співу, але душа її не озивалася на Божий заклик.

* * *

В житті Ірини Олександрівни відбулися зміни. Вона перестала проводити вечори з подружками. Їй все частіше хотілося на самоті поміркувати про свою роботу, про життя і про свої численні гріхи. Тепер вона вже не була байдужою до жінок, які приходили брати направлення на аборт, і відмовляла їх, що зовсім не входило в її обов'язки, пояснювала, які наслідки можуть бути, показувала знімки на ранніх термінах вагітності. Віра дякувала Богові за цю перемену в завідувачій і благала, щоб Він захистив її від неприємностей.

Ірина Олександрівна часто чергувала в нічні години в пологовому будинку. Вона хотіла якомога більше зробити для того, щоб пологи в жінок проходили легше і швидше. Вона приймала новонароджених і сміялася від щастя. Тепер вона знала, що буде допомагати новому життю приходити в цей світ, а не забирати це життя. Після стількох років рабства вона була вільною і, усвідомлюючи, що Господь дав їй цю волю, дякувала Йому від широкого серця.

Якось у міській бібліотеці, коли вона підбирала книги з акушерства і гінекології, до неї підійшов чоловік і, називаючи її по імені, привітався. Не зразу вона впізнала в ньому хлопця, з яким провчилася в одному класі десять років. Вони довго розмовляли, згадуючи шкільні роки, але коли розмова зайшла про особисте життя, стало не до сміху. Володимир розповів, що дружина пішла від нього три роки тому. Дітей в них не було — спочатку не хотіли, а потім не виходило. Нині він навіть не знає, де вона і чи вийшла заміж знову.

Вони обмінялись телефонами, і після цієї зустрічі їх потягнуло одне до одного,

як людей, змучених від самотності. Часте спілкування переросло в любов, і вони вирішили зв'язати разом самотні гілки свого життя. Ірина Олександрівна аж помолодшала від цього нового почуття і щастя. Вона вирішила розповісти про все Вірі і Світлані Миколаївні, знаючи, що вони не закидають її камінням, а поможуть і порадять разом із нею і Володею. День реєстрації шлюбу вони вирішили тихо провести з Вірою і Світланою Миколаївною. А ті привели з собою Анну, яку не хотіли залишати саму. Живіт її помітно округлився, і господиня турботливо посадила її у велике м'яке крісло.

Ірина Олександрівна розповідала Володі про свою роботу і про нове до неї ставлення. Вона говорила, що повірила в Бога і Його Слово. Володя був таким закоханим і щасливим, що його втішало в ній все, і коли Ірина Олександрівна сказала, що хоче, щоб ці святі жінки помолилися в їх домі, з радістю погодився.

Віра і Світлана Миколаївна стали на коліна. Щасливі закохани наслідували їх приклад. Нова сім'я ввійшла в життя під Божим благословенням...

Анна спостерігала за всіма і заплакала, коли всі схилюлися на коліна. Це знову були сльози гіркоти, до яких додалася звичайна заздрість. Вона дивилася на щасливі обличчя двох закоханих сорокалітніх людей і так хотіла бути з Олегом на їх місці.

Того вечора, коли вони вклялися спати, Анна сказала:

— Щаслива ти, Віро, і сильна, не те, що я. Я так хочу бути сильною і не думати про Олега, але не можу. Особливо коли бачу щасливих людей. Я так втомилася від цих думок, боюся, що це може відбитися на дитині. Забути би його...

— А ти до Бога наворачись, Аню. Він допоможе. Ми з мамою молимося за тебе постійно, але й ти можеш це зробити хоч зараз. — Але я ніколи не молилася, Віро. Що мені Йому сказати? Я, здається, пам'ятаю молитву «Отче наш».

— Це дуже чудова молитва, і ти можеш молитися так, як вчив Господь Своїх учнів, але що твоє серце хоче сказати Богові?

Анна обережно схилюлася на коліна і поклати руки на живіт. Дитина дала про себе знати, мовби підтримуючи маму. Віра стояла на колінах поруч, хвилювання Анни передалося їй.

— Господи, прости мене! — в сльозах простогнала Анна. — Я така грішна і нерозумна... Звільни мене, благаю. Я хочу радіти життю зі своїм немовлям. Дякую Тобі, що Ти зберіг моє і його життя... О Господи! Дякую за Віру. Знаючи про її страждання, як Ти можеш терпіти моє життя! Пробач мені, Ісусе! Дай мені Твою руку, щоб мені знову не впасти в болото. Я хочу бути чистою для Тебе. Мені скоро народжувати, я не буду боятися, якщо Ти будеш зі мною. Дай мені цю впевненість, Господи. Рідний батько відмовився від своєї дитини, будь Сам Отцем моєї дитини і мені. Прости, прости мені...

Через кілька днів, коли Анна пішла на прогулянку з Вірою і Світланою Миколаївною, якась жінка поклікала Анну по імені. Це була її співпрацівниця, з якою Анна працювала на торговельній базі до декретної відпустки. Вона запитала, як справи, і без будь-якого співчуття до вагітної жінки сказала, що Олег зустрічається з одною її знайомою вже кілька місяців і та всім розповідає, яка вона з ним щаслива...

Анна стояла мовчки, очікуючи знайомого болю. Але нічого не сталося. Звістка, звісно, завдала їй болю, але не такого, як можна було очікувати. Світлана Миколаївна подякувала жінці за «приємні» новини і побажала їй всього доброго. Потім взяла

Анну за руку і пішла з нею в інший бік. Віра затрималася трохи і сказала:

— Хай простиє вам Господь і просвітлить Своїм світлом ваше жорстоке серце.

Пологи почалися точно в час, який встановила Ірина Олександрівна. Вона прийхала в пологовий будинок зразу, як тільки Віра зателефонувала. Анна мужньо терпіла породільні муки. Віра увесь час була поруч. І ось Ірина Олександрівна прийняла у свої руки чудесного хлопчика. Її серце раділо, вона не стрималася і ніжно притулила дитину до себе. Її серце вкотре звернулося до Того, Хто вже простив їй:

— Боже, я погубила стількох дітей! Це були сини і дочки цілого покоління людей. Але тепер я допомагаю їм приходити на світ. Благослови це дитя, воно чудове.

* * *

Немовля заснуло сите і задоволене. Анна обережно розгорнула пелюшки: «Господи, Ти створив це дитя, воно прекрасне, це мій синочок! Невже я була така нерозумна, що хотіла його вбити?».

Сльози радості падали на ніжне личко нового жителя землі на імення Матвій.

Виписали Анну з дитиною через тиждень. Усе було готове для маленького Матвія, і в домі додалося турбот і клопотів. Віра поспішала зробити після роботи всі свої звичні справи, відвідати своїх підопічних і якомога раніше прийти додому — купати Матвійка. Він нагадував їй Миколку, і вона всім серцем прив'язалася до нього. Хлопчик був здоровенький і спокійний, швидко набирив вагу.

Так минуло кілька місяців. Якось тепло-го весняного вечора, поки Світлана Миколаївна готувала святкову вечерю з нагоди шести місяців з дня народження Матвійка, Віра з Анною пішли з малюком подихати свіжим повітрям. Вони поволі прогулювалися, жваво розмовляючи, і раптом до них підійшов молодий, гарно одягнений чоловік. Анна зблідла, і Віра здогадалася, що це Олег. Вони зупинилися. Олег невід-ривно дивився на дитину, яка була дуже схожа на нього, і мовчав. Через кілька хвилин Анна розвернула коляску, і вони з Вірою пішли. Олег кудись зник.

За кілька днів, коли вони знову пішли на прогулянку, Олег підійшов до них і, відрекомендувавшись Вірі, сказав Анні, що хоче з нею поговорити. Анна, нічого не кажучи, пішла геть. Віра помітила в очах Олега відблиск болю і жалю. Увечері, бачачи сум і тугу в очах Анни, вона попросила Господа, що Він помилював Олега, достукався до його серця і відновив, якщо можна, цю сім'ю.

Минуло ще кілька днів. Вони щойно скупили Матвійка, коли у двері подзвонили. Світлана Миколаївна пішла відчиняти. На порозі стояв Олег з квітами і пакетами. Господиня запросила його в дім і попросила Віру поклікати Анну. Віра зайшла до спальні і замилювалася прекрасною картиною: молода мама і немовля. Вона сказала Анні, що прийшов Олег з квітами. Анна почала хвилюватися, говорити, що не вийде до нього, але Віра обняла її і сказала:

— Анечко, він батько твого сина. Може, він змінився. Прости Олегу заради Господа, адже ти досі любиш його. Якщо буде дуже погано, ти завжди можеш повернутися, тут твій дім і тут тебе люблять... Ну, йди, давай мені поки що Матвійка.

Віра підштовхнула Анну до дверей, благословивши її на розмову з Олегом.

Малюк заснув. Віра схилюлася на коліна біля його ліжечка і звернулася до Бога:

— Отче Небесний, лише Ти знаєш, що відчуває моє серце. Ти знаєш мої думки. Прошу Тебе, бережи мою любов до Христа так, щоб вона ніколи не ставала меншою. Допоможи мені ходити перед Тобою в мирі і виконувати Твоє доручення на землі. Даруй мені любов до людей, щоб вона була схожою на Голгофську любов, дай мені захищати про себе і мати силу служити їм...

* * *

Минали роки, і в альбомі, з любов'ю названому «Наші діти», появлялися нові фотографії дітей, призначених Богом до життя.

ЦЕ СОЛОДКЕ СЛОВО СВОБОДА

Всім відомий вислів: «Це солодке слово – «свобода». І дійсно, свобода солодка і бажана для багатьох. Вам, мабуть, відомі історії боротьби за свободу: повстання гладіаторів, війна між півднем та північчю США та й боротьба за свободу в нашій країні.

Християни також знають, що таке свобода від гріха, яку дав Ісус Христос Своєю перемогою на Голгофському хресті. Для нас ця свобода солодка і, не побоюся сказати, навіть п'янка. Ми зраділи, коли отримали цю свободу. Я знаю братів, які дивилися з подивом на вітрини зі спиртним і раділи, що вільні від цього. Я бачив радісних братів, які, раптом поглянувши на пачку цигарок, казали: «Мене вже це аніскільки не хвилює». Я бачив безліч щасливих облич, які отримували свободу від своїх багаторічних образ. Тривалий час вони ображалися, не могли простити, вони слухали тисячі проповідей та свідчень, читали тисячі віршів з Біблії... Та коли прийшла істинна свобода, образа зникла з серця — це було приємне відчуття.

Слава Господу, що ми маємо цю свободу, що ми знаємо, що таке справжня свобода. Та все ж диявол використовує витончені методи, щоб відібрати в людей свободу, щоб знову затягнути їх у рабство. Особливо він хоче звести народ Божий. Та рідко до кого з християн він приходить з безпосередніми пропозиціями, запрошуючи на свою територію. Він вишукує найрізноманітніші приховані способи, щоб заманити нас до себе. Ці способи повинні бути цікавими, привабливими, солодкими для людини. І часто йому вдається заманити нас у пастку.

Ісус Христос сказав колишнім рибакам Петру, Якову та Іванові, що хоче, аби вони стали «ловцями людей». А нині ми покликані бути ловцями людських душ. Ми повинні ловити людей для Царства Божого, ловити в болоті гріха і беззаконня, а не самим потрапляти в підступні пастки. Та якщо ми залишаємося незобороненими, не знаємо істини, не знаємо Слова Божого, то не можемо нічого вдіяти.

Ми повинні знати, які проблеми існують в нинішньому суспільстві, й мати відповіді на них. Якщо Церква не відповідає на проблему, люди починають шукати відповіді в інших місцях, де свої приманки розставив диявол: в екстрасенсів, ворожок тощо. Біблія чітко каже, що диявол ще не змірився зі своєю поразкою, не здався. Він бореться за кожну душу. Людина, яка приходить з покаянням до Бога, — втрата для нього, тому він ще сильніше намагається проникнути в святиню, щоб викрасти цю душу.

До більшості з нас він вже не може прийти і запропонувати наркотики,

**Сергій
Вінковський**
Пастор церкви
«Перемога»

свого життєвого досвіду я можу абсолютно точно сказати, що жінка, яка приймає це Слово, приймає рішення бути поміницею чоловіка, — повністю вільна на своїй території. Це її свобода. Мудрі дружини кажуть: «Я все життя слухалася свого чоловіка, і він завжди робив все, що я хотіла».

А яку свободу Бог визначив для голови сім'ї — чоловіка? Чоловік, як голова, відповідальний за всі прийняті рішення, за все, що відбувається в сім'ї. Але є жінки, які забрали цю свободу собі і звалили весь тягар відповідальності на свої плечі.

У мене був товариш — чоловік, про якого мріють, напевно, всі жінки світу. Він і пере, і консервує, і підлогу в квартирі мие. А дружина його зневажає. І як не дивно, більшість жінок чинитимуть так само, тому що цей чоловік, який почав робити це з любові до дружини, вийшов за територію власної свободи.

Я не кажу, що чоловіки не повинні допомагати жінкам, але жінки знають, де їхня територія. І якщо чоловік вирішив в чомусь допомогти, а не перекласти все на себе, то це лише схвалюватиметься. Так владштував Бог. Тепер щодо молоді. Бог хоче, щоб молоді люди були вільні від усіх юнацьких пожадливістей, тримайся правди, віри, любові, миру з тими, хто Господа кличе від чистого серця» (2 Тим. 2:22). Тож молоді люди повинні остерігатися цих пожадливістей. Проти будь-якого гріха потрібно боротися, а від гріха блуду — взагалі втікати.

Часто нас хочуть переконати, що ми сильні повстати проти будь-якого гріха. Але краще його уникати, тому що в будь-якому разі повстання неминуче, «Жінки, коріться своїм чоловікам». І зі

але повстає і перемагає частіше диявол. У нього свого часу була повна свобода. Та чого він захотів? Перевищити свою свободу. Захотів стати, як Бог, навіть більшим від Бога, щоб лише його одного славили... І чим все закінчилося? Його поразкою та падінням. Але впав він не сам, а повів за собою третину ангелів.

Бог створив на землі Церкву. І їй Він дав Свою свободу. Та диявол починає приваблювати псевдосвободою. Він каже: «О-о-о, тут над тобою якась влада, а Господь всіх нас зробив помазаннями і святими, зробив вільними!».

А ще, знаючи 13-й розділ Послання до римлян: «...Немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога», деякі люди рвуться до влади, щоб потім аргументувати необхідність покори їм словами: «Тому той, хто противиться владі, противиться Божій постанові». Вони бунтують, розколюють церкви, створюють свої, власні. І все це роблять лише для того, щоб досягнути влади над кимсь. Це не Божий принцип, це не свобода. Один чабан мені показав одного разу, як поводитись його вівця. Пасеться вона біля огорожі, їсть траву. Та ось бачить дірку і починає лізти в неї, щоб дістати траву, яка за парканом. Цей чабан взяв вівцю і пересадив її через огорожу. Вона тут же помітила цю саму дірку і знову лізе в неї на той бік, де була до цього. Виявляється, за огорожею трава смачніша. Чабан знову її пересаджує — і вона знову лізе в дірку. Чому? Її п'янить свобода...

Апостол Петро застерігає: «...І будуть між вас учителі неправдиві, що впровадять згубні ересі... І багато хто підуть за пожадливістю їхньою, а через них дорога правдива зневажиться. І в зажерливості вони будуть ловити вас словами облесних. Суд на них віддавна не бариться» (2 Петр. 2:1-3).

Мені було дуже боляче, коли деякі люди перестали відвідувати нашу церкву, тому що послухали слів таких лжепророків, про яких попереджав Петро. Такі «лжепророки» увійшли в церкву і почали вказувати: то це не так, то тут погано, і деякі люди їм вірять. Я знаю в нашій церкві таких людей, які просто мучаться. Вони дивляться за чужою огорожу на зелену траву, і їм здається, що вона просто чудова. Не мучтесь, не віддавайте своєї свободи тим людям, які прагнуть розділити церкву, прагнуть володіти.

Вони обіцяють свободу. У чому вона виражається? У непослуху? В бунтарстві? Але ж Біблія визначила для кожного своє місце. У Божому домі безліч посудин і кожна з них має виконувати те, для чого призначена. І саме наша свобода виражається у виконанні того, для чого призначив нас Бог.

Біблія є нашою духовною основою, нашим єдиним духовним джерелом. Якщо не підтримувати рівень духовної волости, наша духовна людина засохне. Саме через брак знання гине народ (див. Ос. 4:6). Загадаймо з Другого послання до Тимофія: «Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливістями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували. Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахилияться» (4:3-4). Це означає, що люди будуть шукати тих, хто говорить їм приємні слова. «Пастор сказав, що ти неправильно повівся? Пастор поганий...» І такі люди часто обіцяють свободу, самі будучи рабами тілності.

Де ж вихід? У своєму рішенні. Пам'ятай: хто ким переможений, той тому й раб. Головний фактор у боротьбі за твою душу — ти сам! Бог спас тебе і оправдав, привів у Свою Церкву, вчив, годував, грів. Життя змінилося, гріхи залишив. Що далі? Прийшла нудьга? Перестав Слово читати, молитися? «Хай молоді моляться, а я вже прорвався!».

Бідна, нещасна людина. А скільки людей довкола чекають, щоб ти сказав їм слова про вічне життя, підбадьорив, потішив, відкрив шлях спасіння. Але навіщо? Є житло, дружина, дитина, машина, фотоапарат, «відик», «телік» і т. д. Звичайно, тоді приходить лінх слухати Слово Боже, яке кличе до дії. Знайдуться й такі, які поминають «свободою», розкажуть байки, приємні для твого слуху, заспівають солодку пісню про те, який поганий пастор, недобрі лідери, неправильна церква трапилися на твоєму шляху. Вони не дадуть тобі опам'ятатися і згадати, де Бог спас тебе, де тебе обмили і допомогли навести порядок у твоєму невпорядкованому житті.

Кожен пастор хоче бачити реальний успіх в житті тих, кого виховав і хто ходить в істині й справжній свободі. Одного разу коринтяни теж, напевно, дійшли до висновку, що вони самі собі царі, та «поганий» Павло не дав їм довго втішатися: «Ви вже нагородовані, ви вже збагатилися, без нас ви царюєте. І коли б то ви стали царювати, щоб і ми царювали з вами!» (1 Кор. 4:8).

Дорогий читачу, хай ці слова змусять тебе схилитися перед всемогутнім Богом. Якщо твій дух уже збентежений і любов до Ісуса охолола, знай, Він може підняти тебе, тому що любов Його безмірна.

Біблія говорить, що ми — як дерево, посаджене біля потоків води. А де, дорогий друже, посаджений ти? Біля якого потоку? Сьогодні багато тільки те й робили б, що в кріслі-гойдалці сиділи б, дивилися християнську програму на CNN, прославлення і так увесь час гойдалися для свого задоволення. Крісло-гойдалка — це добре відкриття, ти завжди в русі, але ж ти не просуваєшся далі.

О-о, ми рухаємося! Так, рухаємося, але не просуваємося далі. Цього дерев'яного штучного коника ти можеш просити швидше йти, кажучи йому «Йй», бити чи плескати по крупі, але він тебе не просуне навіть на метр.

Де посаджене твоє дерево? За що тримається твоє коріння? Де ти сидиш? Можливо, на церковній лавці? Якщо вона м'яка і зручна, на ній можна довго сидіти, послухати ще одну проповідь чи пісню. Чому би й ні? Але я хочу вас попередити: той, хто постійно сидить, стає гладким.

Дорогий пасторе, чи знаєш ти, що твій кабінет може стати найнебезпечнішим місцем у твоєму житті. В Європі на християнському телебаченні часто звучить оголошення: «Ви можете здобути ступінь бакалавра, доктора чи магістра богослів'я, не виходячи зі свого кабінету. Пройдіть з нами цей курс».

Але поміркуйте самі: як можна навчитися плавати, не входячи у воду? Тобі навіть не треба мочити ноги. Ми тобі

ДЕ ТИ СИДИШ?

дамо всі титули плавця, маску, ласті. І це говорять християнські університети на християнському телевізійному каналі. Яка нісенітниця! Як можна стати пастором, не маючи ніяких стосунків з вівцями? Ніяк. Пастори! Кабінети потрібні вам лише для того, щоб турбуватися про своє коріння, але міцними ви станете тільки тоді, коли вийдете на вулицю.

Ідіть до людей! Ісус був вуличним проповідником. Щоб побачити Його, не треба було за тиждень наперед записуватися на прийом в офіс. Майже всі

історії, про які ми читаємо, відбулися на вулиці. Ісус був доступним. Захей сидів на дереві, а не в церкві. Він не прийшов на євангелізацію, він не прийшов концерт послушати.

А Матвій не був на конференції, він був на своїй роботі і хотів, щоб Ісус, як і всі, заплатив йому податок. Якщо ти хочеш зростати, тобі потрібно піти на вулицю, до людей. Найкращі проповіді, які я коли-небудь отримував від Господа, зароджувалися у розмовах з людьми на вулиці. Де ти сидиш?

Можливо, ти постійно в автомашині. Якщо так, то візьми хоч попутника, який стоїть на дорозі. О-о, це небезпечно, такий злочинний час, а раптом мене пограбують! Так, для диявола це небезпечно, тому що попутник може покаятися. Щоразу, коли я підбираю на дорозі людей, то спочатку з усіх сил натискаю на газ, а коли вони бліднуть з переляку, кажу: «Слухай, якщо ми зараз потрапимо в аварію, де ти після смерті опинишся?». Автомобіль — чудова можливість євангелізувати!

Звичайно, я не завжди використовую педаль газу, є й інші методи, щоб досягнути людей. Якось я підібрав на дорозі одного чоловіка. Він сів поруч зі мною і за-

питує: «Звідки ти родом?». А я у відповідь запитую: «А ти сам звідки?». Він каже: «Я з Греції, з Солуня». — «Слухай, то ти, напевне, знаєш послання до солунян?». — «Ні», про таке послання я не чув».

Я говорю: «Це послання відоме у всьому світі, на будь-якій мові можна його прочитати! Ти, мабуть, не християнин?». — «Ні».

Тоді я запропонував йому прочитати це послання. Він здивувався: «Ви хочете сказати, що тут, у Німеччині, ви їздите і возите це послання до солунян в автомобілі?». — «О так, воно у мене з собою».

Я дістав свою Біблію і коли відкрив це послання, він вигукнув: «Точно! Послання до солунян. І навіть два!». Врешті-решт він захотів прочитати ці послання і запитав, де їх можна взяти. І тоді мені спала на думку ще одна ідея. У Франкфурті якраз проходила євангелізація, на якій всім бажаним дарували Нові Заповіти. Я їй кажу: «Знаєш, саме нині у Франкфурті проходить виставка послань до солунян. Я дав йому свою візитну картку, на якій написав: «Будь ласка, пред'явнику цієї картки вручить послання до солунян...» Виходячи з автомобіля, він безупинно промовляв: «Який щасливий сьогодні день! Який щасливий сьогодні день!».

Потім мені розповіли, що до столу, де роздавали Нові Заповіти, підійшов дивний чоловік, вимагаючи, щоб йому по візитці Вальдемара Сардачука вручили послання до солунян.

Отже, де ти сидиш? Навіть в автомобі-

лі ти можеш бути свідком Ісуса Христа! Я раніше ніколи про це не думав, мені ніколи й на думку не спадало запитати в людини, чи знає вона послання до солунян. Доти, поки в мене в автомобілі не опинився чоловік із Солуня.

Отже, ми завжди повинні рухатися вперед, тому що саме таким чином ми будемо зростати. Кожна бесіда з невірною людиною дає нам можливість зміцнюватися у вірі.

Де ти сидиш? Можливо, сьогодні ти сидиш на кріслі в суді, спостерігаючи за всіма і осуджуючи всіх. Або ж сидиш за наклепниками, пліткуючи про все на світі, або сам йдеш у світ, щоб випити куколь пива. У Німеччині таке дуже поширено. Ми читаємо в Біблії, що Димас полюбив цей вік і пішов у світ. Він пішов за похотями тіла, похотями очей і гордістю житейською. Сьогодні Димасу можна було б сказати: «Слухай, можеш у світ не йти, світ сам прийшов у церкву... У нас в церкві вже все це є».

Друзі, будьте обережними! Церква стає все слабшою і слабшою, коли ми впускаємо всередину світ і його похоті. Згадаймо Самсона! Він був покликаний Богом і наповнений Духом Святим, але незабаром його голова лежала на колінах блудниці. О-о, йому це так подобалося. Але саме там він втратив свою силу.

Де ти сидиш? Де лежить твоя голова? На колінах Далілі чи на грудях Христа?

Вальдемар Сардачук
Пастор-євангеліст.

НАЙБІЛЬША СІЛЬСЬКА ЦЕРКВА ХВС ВОЛИНИ ВІДСВЯТКУВАЛА 85-РІЧЧЯ

Як багато Карпилівки розкидано по різних кутках нашої мальовничої України. Але мова наша лише про одну з них – ту, яка причаїлася серед розфарбованих осінніх лісів і має перспективу й майбутнє, бо повніться дітьми, що виростають у здорових християнських сім'ях; ту, жителі якої неділями ранками й тихими вечорами поспішають до церкви подякувати й помолитися Богові.

Церква Карпилівки відзначила потрійне свято: по-перше, їй минуло 85 років, а для євангельської церкви це немало; по-друге, минуло 20 років з дня побудови молитовного будинку (не старожил, але ж круга дата); ну і того дня – 14 жовтня – у селі відзначали День подяки Господу або, іншими словами, свято жнив.

Служіння почалося щиросердечною

молитвою. Потім старший пресвітер Борис Опанасович Тарасюк нагадав історію церкви. Присутні мали змогу побачити фото братів, які принесли їм Благі Звістки, вшанувати їх пісню. У своїй промові старенький служитель наголосив, що Бог беріг усі ці роки їхню громаду від віань різних лжеучень. І знову лилася гаряча молитва-подяка за пройдений шлях і за наставників.

Далі слово мали служителі з сусідніх церков – с. Башликів, Холоневичів, Ромашківки. Старший пресвітер об'єднання церков ХВС Волинської області єпископ Михайло Близнюк у своїй проповіді наголосив, що карпилівчани отримали дуже велику милість від Бога й усе, що вони мають в матеріальному та духовному житті, – це Господній дарунок. І побажав і надалі такого ж великого благословення.

Єпископ Степан Веремчук зауважив, що ніколи не мав проблем із членами Карпилівської церкви, бо їхні брати завжди керувалися вченням Святого Духа.

Закінчив святкове богослужіння старший пресвітер об'єднання церков ХВС Івано-Франківської області, заступник Михайла Паночка єпископ Юрій Веремій, який, власне, є вихідцем із Карпилівки. У подарунок для церкви він привіз велику Біблію, наголосивши, що немає більш справедливих законів, як Божий Закон (5М. 4:4-9). Він також зауважив, що одна з ознак успішної церкви – коли люди збираються в домі молитви за 15-30 хвилин до початку зібрання, щоб співати і молитися. І Карпилівська церква – серед таких!

Божа благодать оросила серця всіх присутніх на святковому зібранні, а ради цього «варто коритися, варто боротися, варто за це життя все віддати».

Інна Мельник.

Дорогі брати і сестри в Господі, шановні наші читачі!

Передплата-2013 розпочалася. Просимо подбати про замовлення на наступний рік для своєї церкви.

Вартість пересилання одного примірника – 60 грн. за рік.

Вартість пересилання від 19 (0,5 кг) до 78 (2 кг) примірників залежатиме від кількості примірників – з розрахунку 3 грн. (три гривні) за примірник.

Рекомендована кількість замовлення:

19 примірників (0,5 кг) – 684 грн.

38 примірників (1 кг) – 1368 грн.

78 примірників (2 кг) – 2808 грн.

Проте ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок: 26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»);

або поштовим переказом на адресу місії: місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

Примітка. Місія випускає, окрім часопису «За євангельську віру», газету «Віру». Щоб не виникло непорозуміння, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. Божих благословень вам!

Редакція.

Автор найкращого ролика на конкурсі «Цінуй життя» відвіз додому iPad

На Міжнародному форумі «Новомедіа» пройшов фінал другого конкурсу відеороликів. Цього року в назві конкурсу визначена була тема – «Цінуй життя».

Ще задовго до форуму з 25 роликів вибрали шість фіналістів. Серед них журі визначило п'ять номінацій і один ролик, який став переможцем конкурсу. Головний приз – новенький iPad.

Жанрове розмаїття всього шести роликів представляє широкий діапазон: дві драматичні короткометражки, гумор, соціальний репортаж і міська замальовка.

Володарем головного призу конкурсу «Цінуй життя» став Роман Гураль із Тернополя, автор ролика з назвою «Чи цінуєш ти те, що маєш?».

Відео зняте в Кенії. На церемонії нагородження Роман розповів неспо-

дівано зворушливу історію, пов'язану з конкурсом: «Я дуже вдячний Богу за можливість бути там, в Кенії. Коли я думав про цю поїздку, у мене ще не було необхідних фінансів. Я вирішив взяти кредитку на цю суму і намагатися зробити хорошу кредитну історію. Десять у цей же час ми з другом були в магазині техніки, і я сказав: «Знаєш, я дуже хочу купити iPad, це моя мрія». Але треба було вибирати: або я їду місіонером у Кенію, або купую планшет. Я прийняв рішення і поїхав у Африку. І ось зараз я тримаю в руках свій iPad...»

Віце-президент Асоціації «Еммануїл» Віталій Стебенев особливо відзначив важливість проведення таких конкурсів, які спонукають авторів не просто займатися творчістю, але творити сюжети на глибокі і творчі теми, які б прославляли Творця.

Прес-центр Міжнародного форуму «Новомедіа».

«БОГ ДЛЯ ТОГО СТАВ ЛЮДИНОЮ, ЩОБ МИ БУЛИ СИНАМИ І ДОНЬКАМИ ЙОГО»

20 жовтня в Дніпродзержинській церкві «Суламита» відбулася обласна сестринська конференція. Більше ніж 250 сестер з церков Дніпропетровської області не втратили нагоди поміркувати над тим, як Церкві – Нареченій Ісуса готуватися до приходу Жениха.

Конференцію відкрив пастор місцевої церкви Анатолій Манюк. Прочитавши текст з Євангелія від Матвія 14:15-16 – «А коли настав вечір, підійшли Його учні до Нього й сказали: «Тут місце пустинне, і година вже пізня; відпусти народ – хай по селах розійдуться і куплять поживи собі». А Ісус їм сказав: «Непотрібно відходити їм – нагодуйте їх ви!», Анатолій Олексійович наголосив на трьох важливих істинах. По-перше, Ісус показав, що Його посольство – від Небесного Отця. По-друге, коли роздаєш поживу – кошики будуть повні, і народ їстиме й насититься. І по-третє,

той, хто роздає, сам буде мати хліба вдосталь і переживе особливе Боже благословення.

Лідія Галенко, відповідальна за жіноче служіння в місцевій церкві, привітала делегаток конференції і закликала повернутися до першої любові, коли вони ще тільки пізнали Господа.

Гостя з Одеси Олена Васильченко говорила про взаємовідносини, наголосивши на важливості прощення. А вчасно простити може тільки м'яке серце, наповнене любов'ю. Прощення – це ключ в Царство Боже, ключ до благословенного життя. Прощення – це багато друзів... Вражає особисте свідчення Олени Андріївни дуже вплинуло на сестер і сягнуло глибини душі кожного.

Світлана Олександрівна Заворотько, також з м. Одеси, говорила про відкинення – стан, з яким доводиться стикатися чи не кожній людині. Єдиний вихід для такої людини – зануритися у

Слово Боже і шукати потіхи в Ісусі Христі. «Тільки від Бога чекай у мовчанні, о душе моя», – казав Давид (Пс. 62:1). А він знав, про що говорив, адже тема відкинення була йому добре знайома.

«Думка – сходина до гріха чи до Божої благодаті?» – таку тему порушила Ганна Собко з м. Городка на Хмельниччині. За основу для роздумів Ганна Василівна взяла 22-й розділ Книги

Чисел. Доречною ілюстрацією до теми послужило особисте свідчення сестри.

Відповідальна за жіноче служіння на Дніпропетровщині Ольга Трюхан закликала сестер до праці, бо віра без діл, як відомо, мертва. Кожній людині Бог дає таланти, і їх треба використовувати, щоб, як мудрі дівчата з 25-го розділу Євангелія від Матвія, увійти на весільну гостину, яку Бог готує для Свого Сина.

Ольга Вікторівна детально розповіла про структуру соціального служіння жіночого відділу, закликаючи сестер знайти себе в служінні Богу і реалізувати таланти, за які Він від кожної зажадає звіту.

Насамкінець до делегаток конференції звернувся старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВС Дніпропетровщини єпископ Михайло Мокієнко. Він закликав сестер наслідувати біблійні приклади жінок віри і, зачитувавши тексти з Божого Слова (1 Сол. 1:6, Дії 17:16, Гал. 3:28-29, Рим. 8:17), заохотив з вірою і надією завжди довіряти Господу, бути вірними у служінні, яке доручив їм Ісус. «Бог для того став Людиною, щоб ми були синами і доньками Його».

Щира, сердечна подяка Господу наприкінці конференції полинула до Небесного престолу. З нами був Ісус, і ми це відчували.

Ольга Трюхан.

№ 11 (98) Виходить щомісяця
ЛИСТОПАД 2012 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726